

ČÁST I SVATOST ŽIVOTA V BOŽSKÉ VŮLI.....	2
1. Posvátnost Ježíšova lidství.....	2
2. Mariina svatost	3
3. Rozdíl mezi svatostí života a plněním Boží vůle. Falešná svatost.....	3
4. Svátost svátostí.....	7
5. Luisa a její mise.....	8
6. Život z Boží vůle je dílem Ducha svatého, Posvětitel.....	10
ČÁST II "PŘIJĎ KRÁLOVSTVÍ TVÉ"	12
7. Člověk je v Kristu stvořen, aby vlastnil Království.....	13
8. Boží vůle je cílem a svátosti jsou prostředkem	16.
9. Žít v Boží vůli jako ten, kdo ji vlastní	17
10. Jak začít žít podle Boží vůle	19
11. Stupně života v Boží vůli, které určují různé stupně svatosti	20.
12. Poznání pravdy napsané o Boží vůli	22
ČÁST III "NA ZEMI JAKO V NEBI"	24
13. V práci podle Boží vůle.....	24
14. Posvěcení lidských činů.....	27
15. Každý čin vykonaný v Boží vůli rozmnožuje Boží čin Jeho života, Jeho požehnání pro. Pro slávu Boží a dobro lidstva	28
16. Kruhy v Boží vůli.....	29
ZÁVĚR.....	31

Posvátnost Ježíšova lidství

27. listopadu 1917, roč. 12

Svatý život v Boží vůli je prostý osobních zájmů a plýtvání časem.

Pokračuji v poslušnosti. Zdá se, že můj vždy milovaný Ježíš chce mluvit o životě podle své nejsvětější vůle. Zdá se, že když mluví o své nejsvětější vůli, na všechno zapomíná a dává zapomenout. Duše nenachází nic jiného než nutnost - žádné jiné dobro než žít v Jeho vůli. A tak poté, co jsem 20. listopadu napsala o Jeho vůli, mi můj sladký Ježíš, zklamaný mnou, řekl: "Dcero, neřekla jsi všechno. Chci, abys nic nezanedbala, až ti budu vyprávět o své vůli - ani ty nejmenší věci, protože všechny budou pro dobro potomků. Ve všech svatostech vždy existovali světci, kteří byli prvními, kdo začali s jakoukoli svatostí. Tak byl jeden světec, který začal svátost kající, jiný začal svátost poslušnosti, další svátost pokory, a tak je to se všemi ostatními svátostmi. Nyní chci, abyste byli počátkem svatosti života v Mé Vůli.

Má dcero, ani všechny ostatní svatosti nejsou osvobozeny od plýtvání časem a od osobních zájmů - jako duše, která žije pozorně a je ve všem poslušná. Je v ní mnoho ztráty času; její neustálé opakování a opakování ji odvádí ode Mne a ona si plete ctnost se Mnou. Pokud nemá možnost přijmout všechny příkazy, žije neklidně. Další trpí pokušením - ach, kolik ztráty času! Nikdy se neunaví mluvit o všech svých zkouškách a chybách ctnosti pro Mne. A mnohokrát tyto svatosti končí záhubou. Svatost života v Mé Vůli je však prosta osobních zájmů a ztráty času; nehrozí, že by si pletli ctnost se Mnou, protože Já Sám žiji ve Svě Vůli.

To byla svátost mého lidství na zemi, a proto jsem dělal vše pro všechny, bez stínu osobního zájmu. Zištný zájem odnímá znamení Boží svatosti. Proto nikdy nemůže být Sluncem; může být nanejvýš hvězdou, jakkoli je krásná. Proto chci, aby Svatost žila v Mé Vůli - v této tak smutné době potřebuje tato generace tato Slunce, která ji mohou zahřát, osvětlit a oplodnit. Nezištnost těchto pozemských andělů, vše pro dobro druhých, bez stínu vlastního já, otevře v srdcích cestu k přijetí Mé Milosti.

Pak bude církví málo a mnohé budou zničeny. Mnohokrát nenajdu kněze, kteří by Mě vysvětili; jindy dovolí nehodným duším, aby Mě přijaly, a hodným duším, aby Mě nepřijaly; jiné duše Mě nejsou schopny přijmout, a proto se Moje Láska ocitá v překážkách. Proto chci, aby svátost života byla v Mé Vůli. V něm už nebudu potřebovat kněze, kteří by byli svěcení, ani kostely, svatostánky nebo hostie. Tyto duše budou naprosto vším: kněžími, kostely, svatostánky a hostiemi. Moje láska bude svobodnější. Kdykoli budu chtít zasvětit, budu tak moci učinit - v kteroukoli chvíli, ve dne, v noci, na jakémkoli místě, kde se mohou nacházet. Ó, jak se Má Láska naplno rozlévá!

Ach, Má dcero, současná generace si zasloužila být zcela zničena, a pokud dovolím, aby z ní něco zbylo, pak jen proto, abych ve Svě Vůli vytvořil tato Slunce svatosti života, která Mi svým příkladem splatí vše, co Mi ostatní stvoření, minulá, současná i budoucí, dluží. Tehdy mi země vzdá pravou slávu a Můj "FIAT VOLUNTAS TUA, na zemi jako v nebi" se dovrší a naplní."

2. Mariina svatost

5. dubna 1908, svazek 8

Vše, co naplňuje královnu matku, má svůj původ ve Fiatu.

Když jsem pokračoval ve svém obvyklém stavu, ocitl jsem se venku, v zahradě, kde jsem viděl královnu matku usazenou na velmi vysokém trůnu. Toužil jsem jít nahoru a políbit jí ruku. Když jsem se snažil vystoupit, vyšla mi vstříc a políbila mě na tvář. Když jsem se na ni díval, viděl jsem v ní jakousi světelnou kouli a v tom světle bylo slovo "Fiat". Z tohoto slova se odvíjelo mnoho různých nekonečných moří ctností, milostí, vznešeností, slávy, radostí, krás a všeho, co naplňuje naši Královnu Matku v její celistvosti. Všechno mělo kořeny v tomto Fiatu a všechny její dobré věci měly původ ve Fiatu. Ó všemohoucí, plodný, svatý Fiat! Kdo vám rozumí? Cítím se beze slov... Je to tak velké, že nemohu nic říci, a proto zde skončím.

Tak jsem se na ni udiveně podíval a ona mi řekla: "Má dcero, všechna má svatost pochází ze slova 'Fiat'. Nepohnul jsem se ani nadechnutím, krokem, úkonem nebo čímkoli jiným, pokud to nebylo v Boží vůli. Můj život, moje jídlo, moje všechno byla Boží vůle, a to mi přineslo takovou svatost, bohatství, slávu, pocty... ne lidský, ale božský. Čím více je tedy duše sjednocena, ztotožněna s Boží vůlí, tím více může být nazývána svatou a tím více ji Bůh miluje. A čím více je milována, tím více je milována, protože její život není nic jiného než výtvar Boží vůle. Jak by ji mohl nemilovat, když je jeho vlastním stvořením? Proto se nesmíme dívat na to, kolik toho děláme nebo jak málo, ale spíše na to, zda to chce Bůh. Pán se totiž více dívá na něco malého, je-li to podle jeho vůle, než na něco velkého bez něj."

3. Rozdíl mezi svatostí života a plněním Boží vůle. Falešná svatost.

14. srpna 1917, svazek 12

Ježíš neudělal nic jiného, než že se obětoval Otcově vůli. Rozdíl mezi životem rezignovaným na Boží vůli a životem v Boží vůli.

Když jsem byla ve svém obvyklém stavu, můj sladký Ježíš šel kolem a řekl mi: "Má dcero, neudělal jsem nic jiného, než že jsem se odevzdal do vůle Otce. Jestliže jsem tedy myslel, myslel jsem Otcovou myslí; jestliže jsem mluvil, mluvil jsem Otcovými ústy a jazykem; jestliže jsem pracoval, pracoval jsem Otcovými rukama. Dokonce jsem v něm dýchal a všechno, co jsem dělal, bylo zařízeno podle jeho vůle. Proto mohu říci, že jsem svůj život uskutečňoval v Otcovi a že jsem byl prostředníkem Otce, protože jsem vše uzavřel do Jeho vůle a nic jsem nedělal sám od sebe. Mým hlavním bodem byla Otcova vůle, protože jsem se nestaral o sebe, ani jsem nepřerušil své směřování kvůli urážkám, kterých se mi dostalo, ale letěl jsem stále více ke svému středu. Teprve tehdy skončil můj přirozený život, když jsem ve všem naplnil Otcovu vůli.

Totéž platí i pro tebe, má dcero. Když se odevzdáte Mé Vůli, nebudete se už bát. Sama Moje nepřítomnost, která tě tak trápí a pohlcuje, proudí v Mé Vůli, nachází v tobě oporu, Mé skryté polibky, Můj Život oděný v tobě. V samotném tlukotu svého srdce pocítíš Mé Polibky a Život - palčivý a bolestný; a když Mě neuvidíš, pocítíš Mě; Mé Ruce tě pevně

obejmou. Kolikrát cítíš Můj pohyb, Můj osvěžující dech, který osvěžuje tvé utrpení! To všechno cítíš, a když se snažíš zjistit, kdo tě stiskl, kdo na tebe dýchá, a nevidíš Mě, usmívám se na tebe, líbám tě polibky Své Vůle a více se v tobě skrývám, abych tě znovu překvapil a dovolil ti znovu skočit do Mé Vůle. Proto Mě nezarmouťte tím, že se budete cítit nepohodlně - ale nechte to na Mně. Ať v tobě nikdy nepřestane lézat Má Vůle, jinak bys brzdila Můj Život v tobě. Na druhou stranu, když žijete v Mé Vůli, nenalézám žádné překážky a nechávám Svůj Život růst a uskutečňovat Svůj Život tak, jak chci."

Nyní bych chtěl z poslušnosti říci několik slov o rozdílu mezi životem v rezignaci na Boží vůli a životem v Boží vůli.

Za první: *Žít rezignovaně, podle mého ubohého názoru, znamená být ve všem rezignovaný na Boží vůli, v příznivých i nepříznivých okolnostech, vidět ve všem Boží vůli, řád Božích dispozic, které má Boží vůle nad všemi tvory, takže nám nemůže spadnout ani vlas z hlavy, pokud si to Pán nepřeje.*

Připadá mi to jako dobrý syn, který jde tam, kam chce jeho Otec, a trpí tím, čím chce jeho Otec, aby trpěl. Ať je chudý nebo bohatý, je mu to jedno; je šťastný už jen proto, že je takový, jakého ho chce mít jeho Otec. Pokud dostane nebo požádá o příkaz jít někam vyřídit nějakou záležitost, jde tam jen proto, že si to přeje jeho Otec. Mezitím se však musí občerstvit, zastavit se, aby si odpočinul, najíst se, jednat s lidmi; proto musí dát mnoho ze své vůle, i když jde, protože to chtěl jeho Otec. V mnoha věcech se však ocitá sám, a tak se může stát, že je od Otce vzdálen celé dny, měsíce, aniž by mu byla objasněna Otcova vůle ve všech věcech.

Proto je téměř nemožné, aby člověk, který žije v rezignaci s Boží vůlí, do ní nepřimíchal svou vlastní vůli. Bude dobrým synem, ale nebude mít myšlenky, slova a život svého Otce, který se plně projevuje ve všech věcech. Ve skutečnosti, protože musí chodit, vracet se, následovat a jednat s lidmi, je láska již narušena - protože pouze nepřetržité spojení způsobuje, že láska roste a nikdy se nepřetrhne - a proud Otcovy vůle není v nepřetržitém spojení s proudem synovy vůle. Během těchto přestávek si syn může zvyknout na to, že bude dělat svou vlastní vůli. Věřím však, že je to první krok ke svatosti.

Za druhé: *žít v Boží vůli. Chtěl bych, aby to napsala ruka mého Ježíše. Ach, jen On by mohl říci všechnu krásu, dobrotu a svatost života v Boží vůli! Toho nejsem schopen, mám v hlavě spoustu konceptů, ale chybí mi slova. Můj Ježíši, vlij do mých slov a já řeknu, co budu moci.*

Žít v Boží vůli znamená být neoddělitelný, nedělat nic sám, protože tváří v tvář Boží vůli se člověk cítí neschopný čehokoli. Nežádá o příkazy, ani je nepřijímá, protože se cítí neschopen jít sám. A tak říká: "Jestli chceš, abych to udělal, udělejme to spolu, a jestli chceš, abych šel, pojďme spolu. Proto dělá všechno, co dělá jeho otec. Pokud Otec myslí, činí Otcovy myšlenky svými vlastními a k Otcovým myšlenkám nepřidává jedinou myšlenku. Když se Otec dívá, když mluví, když pracuje, když chodí, když trpí, když miluje, dívá se také na to, na co se dívá Otec; opakuje Otcova slova; pracuje Otcovými rukama; chodí Otcovými nohama; trpí stejnými bolestmi jako Otec a miluje Otcovou láskou. Žije uvnitř svého Otce, ne mimo něj, a proto je odrazem a dokonalým obrazem svého Otce - což není pro toho, kdo žije pouze rezignovaně. Není možné najít tohoto syna bez jeho Otce, ani

Otce bez něj; a nejen navenek, ale celé jeho nitro je jakoby protkáno nitrem Otcovým - proměněno, zcela, úplně rozpuštěno v Bohu.

Ó, rychlý a vznešený let tohoto dítěte v Boží vůli! Tato božská vůle je nesmírná, koluje v každém člověku v každém okamžiku, všemu dává život a řád. A duše, putující v této nesmírnosti, letí ke všem, všem pomáhá, všechny miluje, ale tak, jak pomáhá a miluje sám Ježíš - což nemůže dělat ten, kdo žije jen rezignovaně.

Proto ten, kdo žije v Boží vůli, považuje za nemožné dělat věci sám, ba co víc, cítí nevolnost ze svých lidských činů, i když jsou svaté, protože v Boží vůli všechny věci, i ty nejmenší, nabývají jiné podoby. Přijímají majestát, nádheru, svatost, moc a krásu Boha, nekonečně se množí a člověk vše dělá v jediném okamžiku. A když všechno udělá, řekne: "Nic jsem neudělal - udělal to Ježíš. A v tom je celé mé uspokojení: že Ježíš, chudý jako já, mi dal výsadu udržovat mě v Boží vůli, nechat mě dělat to, co udělal On sám. Proto nepřítel nemůže tuto duši obtěžovat - ať už udělala něco dobrého nebo špatného, málo nebo hodně - protože všechno udělal sám Ježíš a ona spolu s Ježíšem. Je nanejvýš klidná, nepodléhá úzkosti, nikoho nemiluje a zároveň miluje všechny - ale božsky. Lze říci, že je opakovatelkou Ježíšova života, orgánem jeho hlasu, tepem jeho Srdce, mořem jeho milostí.

Skutečná svatost spočívá podle mého názoru pouze v tomto. Všechny ostatní věci jsou stíny, larvy, přízraky svatosti.

V Boží vůli mají ctnosti své místo v Božím řádu, zatímco mimo ni, v lidském řádu, podléhají sebeúctě, marnivosti a vášním. Ach, kolik dobrých skutků, kolik svátostí, kterých se účastníme, je třeba před Bohem oplakávat a napravovat, protože jsou prázdné od Boží vůle, a proto bez ovoce. Nebe si přeje, aby všichni pochopili pravou svatost. Ach, jak by všechny ostatní věci zmizely.

Mnozí se tak ocitnou na falešné cestě svatosti. Mnozí ji vkládají do zbožných praktik zbožnosti - a běda těm, kteří se jimi nechají pohnout! Ó, jak se klamou! Pokud se jejich vůle nespojí s Ježíšem a nepromění se v něm - což je neustálá modlitba - ve všech jejich zbožných praktikách, jejich svatost je falešná. A ukazuje, jak tyto duše velmi snadno přecházejí od zbožných praktik k bludům, zábavám, rozsévání sváru a dalším věcem. Ó, jak zneuctívá tento druh svatosti! Jiní to staví na úroveň chození do kostela, účasti na všech bohoslužbách, ale jejich vůle je daleko od Ježíše. A to ukazuje, jak málo se tyto duše starají o své vlastní povinnosti, a když jim někdo brání, rozčilují se, křičí, že jejich svatost jde do háje. Stěžují si, neposlouchají, jsou ranami rodin. Ó, jaká falešná svatost. Jiní ji vkládají do častých zpovědí, do svědomitého duchovního vedení, do toho, že mají ve všem skrupule; nebo nemají žádné skrupule, pokud se jejich vůle neshoduje s vůlí Ježíšovou - a běda těm, kdo se jim staví na odpor! Tyto duše jsou jako nafouknuté balóanky: stačí malá dírka, aby z nich unikl vzduch, a jejich svatost se rozplyne v dýmu a spadne na zem. Tyhle ubohé balonky mají vždycky co říct; většinou jsou nakloněny smutku. Žijí stále v nejistotě, a proto by si přáli mít pro sebe ředitele, který by jim poradil, dal jim klid a utěšil je v každé maličkosti. Brzy jsou však rozrušeni ještě více než předtím. Ubohá svatost, jak je falešná.

Chtěl bych, aby slzy mého Ježíše plakaly spolu s Ním nad těmito falešnými svatostmi a aby všichni poznali, co je pravá svatost v konání Boží vůle a v životě v Boží vůli.

Tato svatost zapouští kořeny tak hluboko, že jí nehrozí žádné ochabnutí, protože naplňuje nebe i zemi a všude nachází oporu. Tato duše je pevná, nepodléhá nestálosti ani dobrovolnému omylu. Dbá na své povinnosti, je nanejvýš obětavá a odpoutaná od všech a všeho, dokonce i od samotných duchovních směrů, a protože má hluboké kořeny, vznáší se tak vysoko, že květy a plody rozkvétají až do nebe. Je natolik skryta v Bohu, že země z ní vidí jen málo nebo vůbec nic. Božská vůle ji udržuje pohrouženou do sebe; Ježíš sám je autorem, životem a podobou svatosti tohoto záviděníhodného stvoření. Nemá nic vlastního, ale má všechno společné s Ježíšem. Její vášní je Boží vůle; její charakteristikou je vůle jejího Ježíše a jejím stálým heslem je "FIAT".

Na druhé straně slabá a falešná svatost balónů podléhá neustálým nepřesnostem, a i když se balóny jejich svatosti zdánlivě nafukují tak, že se zdá, že letí ve vzduchu v určité výšce, až se mnozí, a dokonce i jejich ředitelé, diví - brzy jsou rozčarováni. Stačí jediné ponížení, jediná přízeň ředitelů vůči někomu jinému, aby se tyto balónky vyfoukly, protože to považují za krádež proti nim, považují se za nejdůležitější. A tak, přestože mají zábrany před hloupostí, dojdou k tomu, že neposlechnou. Závist je červem těchto balónků, který je hlodá pro dobro, jež konají, a neustále z nich vysává vzduch, takže ubohý balónek se nafoukne a spadne na zem, až se zašpiní zemí. Pak se objeví svatost, která byla v balónu. A co v něm lze nalézt? Sebeláska, zášť, vášně, skryté pod rouškou dobra, skoro by se dalo říci: staly se ďáblou zábavou. Takže z jejich svatosti se nenašlo nic, jen spousta chyb, zdánlivě převlečených za ctnosti. Ale kdo může říct všechno? Jen Ježíš zná nejhorší zlo této falešné svatosti, tohoto zbožného života bez základu, protože spočívá na falešné zbožnosti. Tyto falešné svatosti jsou duchovní vinicí bez ovoce - neplodnou a příčinou kdoví jakého pláče mého milovaného Ježíše. Jsou špatným pocitem společnosti, starostí ředitelů a rodin. Dalo by se říci, že s sebou přinášejí škodlivé ovzduší, které je škodlivé pro všechny.

Ó, jak odlišná je svatost duše, která žije v Boží vůli! Tyto duše jsou Ježíšovým úsměvem. Jsou vzdálení všem, dokonce i samotným ředitelům. Jen Ježíš je pro ně vším, a proto se o ně nikdo nestará. Blahodárná atmosféra, kterou mají, vše ztělesňuje; jsou řádem a harmonií všeho. Ježíš, který na tyto duše žárí, se stává aktérem a divákem všeho, co dělají - není jediný úder srdce, dech nebo myšlenka, které by neřídil a nekontroloval. Ježíš udržuje tuto duši natolik pohlcenou Boží vůlí, že si sotva vzpomene, že žije ve vyhnanství.

4. Svátost svátostí

15. března 1912, svazek 11

Boží vůle je svatost svátostí a duše, která ji koná na zemi stejně jako v nebi, je duší královny, která oživuje všechno dobro konané na zemi i v nebi. Tyto duše jsou skutečnými zasvěcenými hostiemi Boží vůle.

Když jsem pokračoval ve svém obvyklém stavu, pocítil jsem velkou touhu plnit Nejsvětější vůli požehnaného Ježíše; přišel a řekl mi: "Má dcero, má vůle je Svatyně svatých. Duše,

kteřá plní Mou Vůli podle dokonalosti, které tě učím, to znamená na zemi jako v nebi, ať je jakkoli malá, nevědomá a přehlížená, zanechává za sebou ostatní svaté, navzdory jejich zázrakům, nejzvučnější obrácení a zázraky. Ve srovnání s nimi jsou duše, které plní Mou Vůli, jak je uvedeno v mém třetím "FIAT", královnami a všichni ostatní jako by jim sloužili.

Zdá se, že duše, které žijí v Mé Vůli, nedělají nic, ačkoli ve skutečnosti dělají všechno, protože jsou v Mé Vůli, tyto duše jednají božským, skrytým a překvapivým způsobem. Jsou světlem, které osvětluje, větrem, který očišřuje, ohněm, který spaluje, zázraky, které způsobují zázraky. Ti, kdo konají zázraky, jsou kanály, ale v těchto duších sídlí moc. Proto jsou to nohy misionářů, jazyk kazatelů, síla slabých, trpělivost nemocných, režim (nadřizených), poslušnost poddaných, snášenlivost pomlouvaných, pevnost v nebezpečí, hrdinství hrdinů, odvaha mučedníků, svatost svatých a tak dále se všemi ostatními. Jsou v Mé vůli, shodují se se vším dobrým, co může být v nebi i na zemi.

Proto mohu s jistotou říci, že jsou to moji praví Hostitelé - ale živí Hostitelé, ne mrtví Hostitelé. Události, které tvoří Hostitele, nejsou plné Života a neovlivňují Můj Život, ale duše, která žije v Mé Božské Vůli, je plná Života a tím, že plní Mou Vůli, ovlivňuje a souhlasí se vším, co činím. Proto jsou Mi tyto svaté Hostie Mé Vůle dražší než samotné svátostné Hostie, a pokud mám důvod existovat ve svátostných Hostinách, je to proto, abych vytvořil svátostné Hostie Mé Vůle.

Má dcero, mám takovou radost ze své vůle, že když o ní slyším mluvit, cítím se šťastná a svolávám celé nebe k hostině. Představte si, co se stane s těmi dušemi, které to udělají: Nacházím v nich všechny radosti, a tak jim dávám všechny radosti. Jejich život je životem blahoslavených. Starají se, touží a přejí si pouze dvě věci: Mou Vůli a Mou Lásku. Musí dělat jen velmi málo, zatímco ve skutečnosti dělají všechno. Samotné ctnosti zůstávají pohlceny Mou Vůlí a Láskou. Proto s nimi nemají nic společného, neboť Má Vůle vše obsahuje, vlastní a pohlcuje, ale božským způsobem - nezměrným a nekonečným. To je život blahoslavených."

6. listopadu 1922, svazek 14

Když jsem to uslyšel, řekl jsem Mu: "Má láska a můj živote, stále se nemohu nechat přesvědčit. Jak je možné, že žádný světec vždy neplnil Tvou nejsvětější vůli a nežil tak, jak nyní říkáš - podle Tvé vůle? A Ježíš: "Ach, Má dcero, nechceš se ještě přesvědčit, že člověk může přijmout tolik světla, milosti, rozmanitosti a hodnoty, kolik jen zná? Jistě byli svatí, kteří vždy plnili Mou vůli, ale brali si z Mé vůle tolik, kolik znali. Věděli, že konat Mou Vůli je největší skutek, který Mi vzdává největší poctu a který přináší posvěcení, a s tímto úmyslem to dělali a přijímali, protože bez Mé Vůle není svatosti a bez ní nemůže přijít žádné dobro ani svatost, ať už malá nebo malá.

Musíte vědět, že to, co byla, je a bude Má vůle, se v ničem nezměnilo. Když se však projevuje, dává poznat rozmanitost barev, účinků a hodnot, které obsahuje; a nejenže dává poznat sebe, ale dává poznat duši rozmanitost svých barev, účinků a hodnot; proč by je jinak dávala poznat? Má vůle se chovala jako velký pán, který vystavuje svůj nejrozsáhlejší a nejskvostnější palác. Prvnímu ukázal cestu do svého paláce, druhému dveře, třetímu schody, čtvrtému první pokoje a poslednímu otevřel všechny pokoje, učinil je

jejich majiteli a dal jim všechny majetek, který se v nich nacházel. První si tedy vzal zboží, které bylo na cestě, druhý zboží, které bylo u dveří a bylo lepší než to, které bylo na cestě, třetí zboží na schodech, čtvrtý zboží v prvních místnostech, kde bylo více zboží a bylo bezpečněji uloženo, a poslední zboží v celém paláci.

Tak se stalo podle Mé vůle. Musel jim ukázat cestu, dveře, schody, první místnosti, aby mohli projít do celé nesmírnosti Mé Vůle a ukázat jim velká Dobra v ní obsažená a jak tvor pracující v těchto Dobrech obsažených v Mé Vůli získává rozmanitost Jejích barev, Její nesmírnost, Svatost a Moc a všechna Má Díla. Tím, že něco dávám poznat, dávám a vtiskávám duši tu božskou kvalitu, kterou dávám poznat. Kdybys věděla, pod jak mocnými vlnami milostí se nacházíš, když ti dále dávám poznat další účinky své Vůle a jako zkušený malíř maluji ve tvé duši nejzářivějšími barvami různé účinky a hodnoty, které ti dávám poznat, zůstala bys pod mými vlnami ohromena! Ale soucítíc s tvou slabostí, podporuji tě; a zatímco tě podporuji, více na tebe zapůsobím tím, co ti říkám, neboť mluvím-li, jedním. Budte proto pozorní a věrní."

5. Luisa a její poslání

22. března 1929, svazek 25

Bůh při svých skutcích používá lidské prostředky. Stejně jako při stvoření měla Boží vůle pole působnosti a vytvářela samotný život všech věcí. Jako Božstvo vystupuje pouze jako současník a divák.

Cítím, že moje ubohá mysl je jakoby pevně zakotvena v Boží vůli, a pomyslel jsem si: "Jak může Jeho království vůbec přijít na zem? A kromě toho, jak může přijít, když není známo? Ale zatímco jsem o tom přemýšlela, můj věčně milovaný Ježíš, vycházející z mého nitra, mi řekl: "Má dcero, ve svých dílech využívám lidských prostředků, ačkoli tvořím první část, základ a celou podstatu díla, které chci vykonat, a pak využívám stvoření, aby se mé dílo stalo známým a mělo život uprostřed stvoření.

Tak jsem učinil i s Vykoupením; použil jsem apoštoly, aby ho dali poznat, šířili ho a přijímali a dávali ovoce Vykoupení. A kdyby apoštolové nechtěli nic říci o tom, co jsem řekl a udělal při svém příchodu na zem, a kdyby, uzavření ve své tuposti, neudělali jediný krok, nepřinesli jedinou oběť a nepoložili své životy, aby hlásali velké dobro mého příchodu na zem, způsobili by, že by mé Vykoupení zemřelo při svém vzestupu. A generace by zůstaly bez evangelia, svátostí a všeho dobrého, co mé Vykoupení vykonalo a vykoná. To byl můj záměr, když jsem v posledních letech svého života tady dole svolával kolem sebe apoštoly: chtěl jsem je použít jako zvěstovatele toho, co jsem udělal a řekl. Ach, kdyby apoštolové mlčeli, byli by zodpovědní za ztrátu tolika duší, kdyby nepoznali dobro Vykoupení - zodpovědní za tolik dobra, které stvoření neudělali. Protože však nemlčeli a položili své životy, můžeme je po mně nazývat původci a příčinou tolika zachráněných duší a všeho dobra, které se v mé církvi vykonalo, a jako první hlasatelé tvořili její neochvějně pilíře. Je naším obvyklým božským způsobem, že ve svých dílech nejprve vykonáme Svůj první čin, vložíme do nich vše potřebné a pak je svěříme tvorům a dáme jim dostatek milostí, aby

mohli pokračovat v tom, co jsme vykonali, a proto se Naše díla stávají známými podle zájmu a dobré vůle, kterou tvorové mají.

Tak tomu bude i v Království Mé Božské vůle. Povolal jsem tě jako Svou Druhou Matku a jako s ní v Království vykoupení jsem ti zjevil mnohá tajemství Svého Božského Fiat, Jeho Velkého Dobra a toho, jak chce na zemi vládnout. Mohu říci, že jsem učinil všechno; a jestliže jsem povolal svého služebníka, aby se vám otevřel a já vám ho mohl zjevit, byl můj záměr, aby měl zájem zjevit tak velké dobro. A kdyby tento zájem nebyl na straně těch, kteří by se Jím měli zabývat, vystavili by Království Mé Vůle riziku smrti při Jeho Nanebevstoupení a učinili by se odpovědnými za všechno dobro, které takové svaté Království může přinést. Nebo by si zasloužili, abych kromě nich povolal jiné, aby se stali hlasateli a šířiteli poznání Mého božského Fiat. Pokud nenajdu ty, kteří mají zájem a vezmou si k srdci zveřejnění Jeho poznání více, než kdyby šlo o jejich vlastní život, nemůže mít Království Mé vůle na zemi ani svůj počátek, ani svůj život."

Pak jsem pokračoval ve Svém Zanechání v Božském Fiat a Mé Nejvyšší Dobro, Ježíš, dodal: "Má dcero, ve stvoření měla své pole působnosti Má Božská Vůle, a ačkoli Naše Božství bylo souběžné - protože jsme od Něj neoddělitelní -, přesto prvotní akt, působení, bylo zcela z Naší Vůle. Mluvila a jednala; mluvila a nařizovala; byli jsme diváky toho, co Naše Nejvyšší vůle dělala s tak velkým mistrovstvím, řádem a harmonií, že jsme se cítili důstojně oslaveni a dvojnásob šťastni právě díky Naší vůli. Protože je stvoření Jeho dílem, veškerá moc stvoření a všechny statky, jimiž bylo obohaceno, jsou v Mé Nejvyšší vůli. Ona je prvotním životem všeho, a proto tolik miluje stvoření - protože ve všech stvořených věcech cítí Svůj život a Její život v nich proudí. A to do té míry, že když stvořila člověka, chtěla v něm v touze dát větší výraz své Síle, své Lásce a svému Mistrovství obsažit veškeré umění celého Stvoření. Nejen to, ale chtělo Ho také překonat a dalo Mu takové tahy štětcem Božského umění, že z Něj udělalo malého boha; a uloživši se v Něm i mimo Něj, napravo i nalevo, nad Jeho hlavou i pod Jeho nohama, neslo Ho ve Své Božské Vůli jako výron Naší Lásky a jako vítěze a obdivovatele Svého nepřekonatelného Mistrovství.

Proto bylo právem Mé Božské vůle, aby člověk žil vždy jen z Boží vůle. Co pro něj neudělala? Povolala ho z ničeho, stvořila ho, dala mu bytí a dala mu dvojí život - život člověka a život Mé Božské Vůle, aby ho stále nosila sevřeného v náručí svého Stvořitele, aby ho zachovala krásného, svěžího, šťastného, jak ho stvořila. Když tedy člověk zhřešil, Mé Fiat pocítilo, že mu byl život, který nosil ve svém lůně, odňat. Co nebylo jeho zármutkem? Zůstalo s prázdnotou v lůně tohoto syna, kterému s takovou láskou, aby byl v bezpečí a šťastný, udělalo místo ve svém vlastním životě. A myslíte si, že při Vykoupení to nebyla právě Má Božská Vůle, která se vtělila, aby přišla najít ztraceného člověka? Byla to Ona, protože Verbum znamená Slovo, a naše Slovo je Fiat, která jako při Stvoření promluvila a stvořila, tak při Vykoupení chtěla a vtělila se. To jeho prázdné lůno si vyžádalo toto dítě, které mu bylo s takovou krutostí vytrženo. A co neudělala tato Má vůle při vykoupení? Ale Ona se ještě nespokojí s tím, co jsem udělal; chce naplnit své lůno, nechce už vidět člověka znetvořeného hříchem, odlišností od ní, ale chce ho vidět ozdobeného znaky Stvoření, ozdobeného její Krásou a Svatostí, a znovu zaujmout místo ve svém Božském lůně. Fiat Voluntas Tua na zemi, stejně jako v nebi, je právě toto: aby se

člověk vrátil k Mé Božské Vůli; a teprve až Ona uvidí Svě dítě opět šťastné, žijící v Jejím Domě, s bohatstvím Jejích dober - pak se uklidní. A pak bude moci říci: "Mé dítě se vrátilo, je oblečeno do královského roucha, nosí královskou korunu, žije se mnou a já jsem mu vrátil práva, která jsem mu dal při jeho stvoření. Tak skončil nepořádek ve stvoření, neboť člověk se vrátil k Mé Božské vůli."

6. Život podle Boží vůle je dílem Ducha svatého, Posvětitel.

17. května 1925, svazek 17

Další způsoby splynutí s Boží vůlí; nejprve pro Stvoření a pak pro Vykoupení.

Poté, co jsem zpovědníkovi dala vyslechnout to, co je napsáno výše - z 10. května - o splynutí s Boží vůlí, nebyl spokojen a nařídil mi, abych pokračovala v psaní o způsobu splynutí se Svatou Boží vůlí. A tak z poslušnosti a ze strachu, aby můj Ježíš nebyl ani trochu zklamaný, pokračuji.

Nyní dodávám, že když se před mou myslí vynoří ta nesmírná prázdnota, ve splynutí s Nejvyšší vůlí se malé dítě znovu roztočí a vznese se vysoko, chtějíc se svému Bohu odvděčit za všechnu lásku, kterou mělo ke všem tvorům ve Stvoření. Chce ho uctít jako Stvořitele všech věcí, a tak obchází hvězdy a do každého záblesku světla otiskuje své "Miluji tě" a "Sláva mému Stvořiteli". Do každého atomu světla slunce, které dopadá, mé "Miluji tě" a "Sláva". V celém nebeském prostoru, mezi vzdáleností od jednoho kroku ke druhému, mé "MILUJI TĚ" a "SLÁVA". Ve zpěvu ptáka, v úderech jeho křídel, "Láska" a "Sláva" mému Stvořiteli. Ve stéblu trávy, které vyrůstá ze země, v květu, který kvete, ve vůni, která se vznáší: "Láska" a "Sláva". Na vrcholcích hor i v hlubinách údolí: "Láska" a "Sláva". Procházím každým srdcem stvoření, jako bych se chtěl zavřít a zevnitř, do každého srdce, volat své "Miluji tě" a "Sláva mému Stvořiteli". A pak, jako bych všechno shromáždila, aby Ti všechno vrátilo lásku a vzdalo slávu za všechno, co Bůh ve stvoření vykonal, jdu k Jeho trůnu a říkám Mu : "Nejvyšší Veličenstvo a Stvořiteli všeho, toto malé dítě Ti přichází do náruče, aby Ti řeklo, že celé stvoření Ti ve jménu všech tvorů vrací nejen lásku, ale také spravedlivou slávu za tolik věcí, které jsi stvořil ze své lásky k nám. Z Tvé vůle jsem putoval všude v tomto nesmírném prázdňém prostoru, aby Tě všechny věci oslavovaly, milovaly a žehnaly Ti. A nyní, když jsem dal do souvislosti lásku mezi Stvořitelem a stvořením, kterou lidská vůle porušila, a také slávu, kterou Ti všechny věci dluží, kéž Tvá vůle sestoupí na zem, aby spoutala a upevnila všechny vztahy mezi Stvořitelem a stvořením a vrátila všechny věci do původního řádu, který jsi ustanovil. Proto si pospěšte, už neotálejte - copak nevidíte, jak je země plná zla? Jedině Tvá vůle může tento tok zastavit a zachránit - Tvá vůle, známá a vládoucí.

Po těchto slovech mám pocit, že moje kancelář ještě není hotová. Sestupuji tedy na dno tohoto prázdňého prostoru, abych poděkoval Ježíši za Dílo vykoupení. A jako bych našel všechno, co vykonal, chci Mu vrátit svou odměnu za všechny činy, které museli vykonat všichni tvorové, když na Něj čekali a přijali Ho na zemi. Pak, jako bych chtěl všechno ze sebe proměnit v lásku k Ježíši, se vracím ke svému refrénu a říkám: "MILUJI TĚ" při aktu sestoupení z nebe, aby se vtělil, a své "MILUJI TĚ" vtiskl při aktu početí v nejčistším lůně

Panny Marie. "MILUJI TĚ" v první kapce krve, která se vytvořila ve Tvém lidství. "MILUJI TĚ" v prvním úderu Tvého srdce, abych všechny údery Tvého srdce označil svým "MILUJI TĚ". "MILUJI TĚ" ve Tvém prvním nádechu; "MILUJI TĚ" ve Tvých prvních bolestech; "MILUJI TĚ" v prvních slzách, které jsi prolil v matčině lůně. Vaše modlitby, Vaše uspokojení, Vaše oběti chci opětovat svým "MILUJI TĚ". "MILUJI TĚ" při Tvém narození. "MILUJI TĚ" v chladu, kterým jsi trpěl. "MILUJI TĚ" v každé kapce mléka, kterou jsi vysála ze své nejsvětější maminky. Chci svým "MILUJU TĚ" naplnit šaty, do kterých Tě maminka zabalila. Svě "MILUJU TĚ" položím na zem, kam Tě maminka položila do jeslí, když Tvé nejcitlivější údy pocítily tvrdost sena - ale víc než seno tvrdost srdce. Mé "MILUJI TĚ" ve všech Tvých výkřicích, ve všech slzách a utrpeních Tvého dětství. Necháám své "MILUJI TĚ" plynout ve všech vztazích, komunikaci a lásce, které jsi měla se svou Neposkrvněnou Matkou. "MILUJI TĚ" v jejích nejmilejších polibcích, v každém Tvém slově, v jídle, které jsi přijal, v krocích, které jsi udělal, ve vodě, kterou jsi vypil. "MILUJI TĚ" v díle, které jsi vykonal svými rukama. "MILUJI TĚ" ve všech skutcích, které jsi vykonal během svého skrytého života. Svě "MILUJI TĚ" pečeti v každém Tvém vnitřním činu a v bolestech, které jsi vytrpěl. Svě "MILUJI TĚ" vkládám do cest, po kterých jsi krácel, do vzduchu, který jsi dýchal, do všech kázání, která jsi během svého veřejného života pronesl. Mé "MILUJI TĚ" proudí v síle zázraků, které jsi učinil, ve svátostech, které jsi ustanovil. Ve všem, ó můj Ježíši, i v těch nejintimnějších nitkách Tvého Srdce, tkám své "MILUJI TĚ", pro sebe i pro všechny. Tvá vůle mi vtiskne vše a já nechci zanechat nic, v čem by nebylo otisknuto mé "MILUJI TĚ".

Tvá malá Dcera Tvé vůle cítí tuto povinnost - protože nic jiného udělat nemůže - mít alespoň mé malé "MILUJI TĚ" za všechno, co jsi pro mě a pro všechny udělal. Proto Tě mé "MILUJI TĚ" doprovází ve všech bolestech Tvého utrpení, ve všech plivancích, pohrdání a urážkách, které Ti byly uštědřeny. Mé "MILUJI TĚ" pečeti každou kapku krve, kterou jsi prolil, každou ránu, kterou jsi dostal, každou ránu, která se Ti utvořila na těle, každý trn, který Ti prošel hlavou, hořké bolesti při ukřižování, slova, která jsi pronesl na kříži. Až do posledního dechu Ti hodlám vtisknout své "MILUJI TĚ". Chci obklopit celý tvůj život, všechny tvé činy, svým "MILUJI TĚ". Chci, abyste se mě dotýkali, viděli a cítili mé neustálé "MILUJI TĚ". Mé "MILUJI TĚ" Tě nikdy neopustí - jen Tvá vůle je životem mého "MILUJI TĚ".

Ale víte, co to malé dítě chce? Aby se Božská vůle Tvého Otce, kterou jsi tolik miloval a kterou jsi naplňoval po celý svůj život na zemi, stala známou všem tvorům, aby ji všichni milovali a naplňovali Tvou vůli na zemi stejně jako v nebi. Toto malé dítě by Tě rádo překonalo v lásce, abys mohl dát svou vůli všem tvorům. Učiň prosím šťastným toto ubohé dítě, které nechce nic jiného než to, co chceš Ty: aby Tvá vůle byla známa a vládla na celé zemi.

Nyní věřím, že poslušnost bude svým způsobem šťastná. I když je pravda, že v mnoha věcech jsem musel udělat pár skoků, jinak bych to nikdy nedokončil. Splnutí s Boží Vůlí je pro mne jako pramen; a každá maličkost, kterou slyším a vidím, dokonce i jedno pohoršení, které je dáno mému Ježíši, je příležitostí k novým cestám a novým splnutím s Jeho Nejsvětější Vůlí.

Nyní pokračuji tím, že mi můj sladký Ježíš řekl: "Má dcero, ke všemu, co jsi řekla o splynutí s Mou Vůlí, je třeba přidat další aplikaci - splynutí s řádem Milosti, se vším, co Posvětitel - Duch Svátý - učinil a učiní s těmi, kdo mají být posvěceni. Navíc, zatímco My - Tři božské osoby - zůstáváme v činnosti vždy sjednoceni, jestliže se Stvoření vztahuje na Otce a Vykoupení na Syna - "Fiat Voluntas Tua" bylo připsáno Duchu Svatému. A právě ve "Fiat Voluntas Tua" se projevuje Boží Duch. Učinite tak, když předstoupíte před Nejvyšší Veličenstvo a řeknete: "Přicházím, abych dal lásku na oplátku za všechno, co Posvěčující činí těm, kdo mají být posvěceni. Přicházím, abych vstoupil do řádu milosti, abych Ti vzdával slávu a oplácel lásku, jako by vše bylo svaté, a abych Tě napravil za všechna protivenství a neodpovědnost milosti..."; a pokud můžeš, v Naší vůli hledej skutky milosti Ducha Posvětitel, abys vykonal své vlastní - Jeho zármutek, Jeho tajné sténání, Jeho úzkostné vzdechy v hlubinách srdcí, když se vidí nevítaný. A protože prvním úkonem, který dělají, je přinášení Naší Vůle jako úplného aktu jejich posvěcení, sténají s nevýslovným nářkem při pohledu na sebe samé, kteří jsou zavrženi. A ve své dětské prostotě mu říkáš: "Ó Duchu posvěčující, pospěš, prosím Tě, prosím Tě, dej, aby všichni poznali Tvou Vůli, aby ji poznáním milovali a přijali Tvůj prvotní akt svého úplného posvěcení - což je Tvá svatá Vůle! Má dcero, My - Tři Božské Osoby - jsme nerozlučné a odlišné, a proto chceme lidstvu zjevit Naše díla pro ně: zůstávající v Nás sjednoceni, každý z Nás jednotlivě chce zjevit Naši lásku a Naše dílo pro stvoření."

ČÁST II "PŘIJĚ KRÁLOVSTVÍ TVÉ"

Když duše žije v Boží vůli, je v ní založeno Boží království. To je jeho svatost. Co to znamená a jaké jsou kroky a stupně, jimiž se to v duších upevňuje, je vysvětleno v následujícím úryvku.

7. Člověk je v Kristu stvořen, aby vlastnil království.

20. června 1926, svazek 19

"Ecce Homo". Ježíš pocítil smrt tolika lidí, kolik jich volalo: "Ukřižuj ho!" Ten, kdo žije v Boží vůli, přijímá ovoce Ježíšových bolestí. Ježíšovým ideálem ve stvoření bylo království jeho vůle v duších.

Když jsem prožívala nejtrýznivější dny kvůli nepřítomnosti svého sladkého Ježíše, cítila jsem, že už nemohu nic vydržet; sténala jsem pod tlakem, který drtil mou duši i tělo, a toužila jsem po své nebeské vlasti, kde bych ani na okamžik nebyla bez Toho, který je celý můj život a mé nejvyšší a jediné Dobro. Když jsem se pak bez Ježíše snížil až na samý okraj, cítil jsem, jak mě zcela naplňuje, a to takovým způsobem, že jsem zůstal jako závoj, který ho zakrývá. A když jsem přemýšlel o bolestech Jeho utrpení a doprovázel Ho, zvláště při aktu, kdy Ho Pilát ukázal lidu a řekl: "Ecce Homo", řekl mi můj sladký Ježíš: "Dcero, když Pilát řekl 'Ecce Homo', všichni vykřikli: "Ukřižuj ho, ukřižuj ho - chceme ho mrtvého! Stejně tak můj nebeský Otec a moje nerozlučná a prokletá Matka, a nejen ti, kteří byli přítomni, ale i všichni nepřítomní a všechny generace, minulé i budoucí. A pokud to někdo neřekl

slovy, řekl to fakty, protože nebyl nikdo, kdo by řekl, že mě chce živého, a mlčení je potvrzením toho, co chtějí ostatní.

Tento výkřik smrti všech byl pro Mne tak velmi bolestný; cítil jsem smrt tolika lidí, kolik bylo těch, kteří křičeli: "Ukřižuj ho! Cítila jsem se jako utopená v bolesti a ve smrti; tím spíše, že jsem viděla, že každá Moje smrt nepřinese život všem a že ti, kteří díky Mé smrti obdrželi život, neobdrží všechny plody Mého umučení a smrti. Můj zármutek byl tak veliký, že mé sténající Lidství se chystalo podlehnout a vydechnout naposledy, ale zatímco jsem umíral, má Nejvyšší Vůle díky své Vševědounosti představila mému umírajícímu Lidstvu všechny ty, kteří dovolí Věčné Vůli, aby v nich vládla s absolutní převahou, kteří obdrží plné plody mého Umučení a Smrti. Mezi nimi byla i Má drahá Matka jako jejich Hlava. Vzala do péče všechny mé statky a plody obsažené v mém životě, utrpení a smrti - nedopustila, aby se ztratil byt' jen jediný můj dech, a nezklamala ani při uchovávání jeho vzácných plodů. A od Něho měly být předány malému novorozenci Mé Vůle a všem, v nichž Nejvyšší Vůle chtěla mít Svůj Život a Své Království.

Když mé vyhasínající Lidstvo vidělo, že všechny plody mého života, utrpení a smrti jsou v bezpečí a zajištěny, mohlo pokračovat ve svém bolestném utrpení dál a dál. Proto je to pouze Má vůle, která přináší plnost Mých dober a úplné ovoce obsažené ve Stvoření, Vykoupení a Posvěcení. Tam, kde vládne Ona, jsou všechna Naše díla plná života - nic není polovičaté nebo neúplné; zatímco tam, kde nevládne Ona, je i při přítomnosti některých ctností všechno bída, všechno je neúplné, a pokud vůbec nese nějaké plody, je to nezralé a nezralé. A pokud přijímají plody mého Vykoupení, přijímají je střídmě a bez hojnosti, proto slábnou, jsou nemocní a horečnatí; a pokud konají trochu dobra, konají ho s námahou a cítí se zrceni pod tíhou toho mála dobra, které konají. Na druhé straně Moje Vůle vyprazdňuje lidskou vůli a vkládá do této prázdnoty Božskou sílu a život dobra. Proto ta, která ji nechá v sobě vládnout, koná dobro bez námahy a život, který obsahuje, ji vede ke konání dobra s neodolatelnou silou. Tak Moje lidství nalezlo život v Mém utrpení a smrti a v těch, v nichž chtěla Má vůle vládnout; proto bude stvoření a vykoupení vždy neúplné, dokud Má vůle nebude mít své království v duších."

Pak jsem v Nejvyšší vůli konala své obvyklé úkony a můj sladký Ježíš, vycházející z mého nitra, sledoval svým pohledem vše, co jsem dělala. A protože viděl, že všechny mé činy se ztotožňují s Jeho a na základě Nejvyšší Vůle sledují stejný průběh jako Jeho činy a opakují stejné dobro a stejnou slávu pro našeho nebeského Otce, přitiskl mě ke Svému Srdci s důrazem Lásky a řekl mi: - Když vidím, jak v něm působíš, nacházím se v Království Své Vůle jako král, který vedl dlouhou válku. "Má dcero, i když jsi malá a čerstvě zrozená v Mé Vůli a žiješ v Království Mé Vůle, tvá malost je Mým triumfem. Protože jeho ideálem bylo vítězství, při pohledu na sebe jako na vítěze se cítí povznesen krvavou bitvou, útrapami, které vytrpěl, a ranami, které jsou stále otisknuty na jeho tváři, a jeho triumf se utváří, když se vidí obklopen vítězstvími, kterých dosáhl. Král se chce na všechno dívat, jeho pohled se chce kochat dobytým královstvím a vítězoslavně se usmívá a hoduje.

Já také. Mým ideálem při stvoření bylo království Mé vůle v duši stvoření; Mým hlavním cílem bylo učinit člověka obrazem Božské Trojice na základě naplnění Mé vůle na něm. Když se však od něj člověk vzdálil, ztratil jsem v něm své království a až šest tisíc let jsem

musel vytrvale bojovat. Ale ať to bylo jakkoli dlouho, nezavrhl jsem a nezavrhnou Svůj Ideál a Svůj Základní Cíl; a jestliže jsem přišel v rámci Vykoupení, přišel jsem uskutečnit Svůj Ideál a Svůj Základní Cíl - to jest Království Mé Vůle v duších. Proto, abych mohl přijít, jsem v Srdci Svě Neposkrvněné Matky vytvořil Svě první Království Nejvyšší Vůle - mimo Svě Království bych nikdy nepřišel na zem. Tehdy jsem trpěl útrapami a bolestmi, byl jsem zraněn a nakonec zabit, ale Království Mé Vůle se neuskutečnilo; položil jsem základy, učinil jsem určité přípravy, ale krvavý boj mezi lidskou vůlí a Boží Vůlí stále pokračoval.

Nyní, Má malá dcero, když vidím, že pracuješ v Království Mé Vůle a jak pracuješ, Jeho Království se v tobě stále více upevňuje, cítím se vítězem svého dlouhého boje a vše kolem Mne zaujímá postoj vítězství a slávy. Mé bolesti, těžkosti, rány se na Mne usmívají a sama smrt Mi vrací život Mé Vůle v tobě. Tak se cítím vítězem ve Stvoření a ve Vykoupení; navíc slouží k vytvoření dlouhých kol pro novorozence Mé Vůle - jeho rychlé lety, jeho nekonečné procházky v Království Mé Vůle. A tak se chlubím svým triumfem a s potěšením sleduji pohledem všechny kroky a činy své malé dcerky.

Hle, všichni mají svůj ideál, a teprve když ho uskuteční, jsou spokojeni. I malé miminko má svůj ideál - přitulit se k matčině prsu - a i když pláče a vzlyká, jakmile mu matka otevře kolena, přestane plakat, usměje se, vrhne se k matčině prsu, přitulí se k němu a vítězoslavně saje a saje, dokud se nenasytí; a než se nakojí, vítězoslavně usne sladkým spánkem. Já také. Po dlouhém pláči, když vidím kolena duše, která mi otevírá dveře, abych dal prostor Království Mé Vůle, mé slzy ustanou a já se vrhnu na její kolena, přitulím se k ní a sajíc její lásku a plody Království Mé Vůle vítězně usnu a odpočívám. I malý ptáček - jeho ideálem je semínko, a když ho spatří, zatřese křídly, rozběhne se, vrhne se na semínko, vítězně ho uchopí zobákem a vítězně letí dál. Takový jsem i já. létám a létám, kroužím a kroužím, abych ve své duši vytvořil Království své vůle, abych vytvořil semeno, které mě bude živit, protože nepoužívám jinou potravu než tu, která se tvoří v mém Království; a když vidím toto nebeské semeno, víc než malý ptáček, létám, abych z něj udělal svou potravu.

Pro každého tedy jde o to, aby uskutečnil ideál, který si stanovil. Proto když vás vidím pracovat v Království Mé Vůle, vidím svůj ideál uskutečněný a cítím se odměněn za dílo stvoření a vykoupení a za vítězství Mé Vůle, které se ve vás ustavilo. Proto buďte pozorní a kéž je ve vás trvalé vítězství vašeho Ježíše."

Pak se ve mně pohnul můj sladký Ježíš a celá něha mi řekla: "Dcero, řekni mi, jaký je tvůj ideál, tvůj cíl - co je to?" A já jsem to udělal: "Má láska, Ježíši, mým ideálem je plnit Tvou vůli a mým cílem je, aby žádná moje myšlenka, slovo, úder srdce nebo dílo nikdy neopustily království Tvé Nejvyšší vůle, ba co víc, aby v ní byly počaty, živeny, vychovávány a vytvářely svůj život, a je-li třeba, i svou smrt, ačkoli vím, že ve Tvé vůli žádný čin neumírá, ale jednou zrozený žije věčně. Království Tvé vůle je tedy to, po čem toužím ve své ubohé duši, a to je můj celý ideál a můj hlavní a konečný cíl. A Ježíš, samá láska a hodování, dodal: "Má dcero, tak můj a tvůj ideál jsou jeden, a proto je náš cíl jeden. Bravo, bravo, dceruško Mé vůle! A protože tvůj a můj ideál jsou jedno, i ty jsi podstoupil dlouholetý boj o dobytí Království Mé Vůle. Musela jsi snášet bolesti, nedostatky, a dokonce jsi byla vězněm ve svém pokojíčku, připoutaná ke své malé posteli, abys dobyla Království, po

kterém tolik toužím a které si přejeme my dva. Oba nás to stálo hodně sil a nyní jsme oba vítězové a vítězky. I ty jsi tedy malá královna v Království Mé Vůle, a přestože jsi malá, jsi vždy královnou, protože jsi dcerou velkého Krále - našeho Nebeského Otce. Proto se jako dobyvatel tak velkého Království ujměte vlastnictví celého Stvoření, celého Vykoupení a celého Nebe - všechno je vaše, neboť vaše vlastnická práva sahají všude tam, kde vládne Má Vůle jako celek a natrvalo. Všichni na vás čekají, aby vám vzdali hold, který vám náleží za vaše vítězství.

I ty jsi to malé dítě, které tolik plakalo a toužilo po svém Ježíši. Ale jakmile jsi Mě spatřila, tvé slzy ustaly a vrhla ses na Má kolena, vrhla ses na Má prsa a vítězoslavně jsi přísahala Mé Vůli a Mé Lásce. Jako bys vítězně odpočíval v mém náručí a Já jsem tě kolébal, aby tvůj spánek byl delší a abych si mohl vychutnat své novorozeně v mém vlastním náručí; a vítězně jsem v tobě rozšířil Království své Vůle. I ty jsi holubička, která létala kolem Mne, a zatímco jsem ti mluvil o Mé Vůli a zjevoval ti její poznání, její Dobro, její Zázraky, a dokonce i její Bolest, tloukla jsi křídly a vrhala ses na mnohá semena, která jsem před tebe položil, chytala jsi je zobákem a vítězoslavně jsi dál létala kolem Mne a čekala na další semena Mé Vůle, která jsem před tebe položil. A opět jsi je uchopil svým zobákem, nasytil ses a vítězně jsi pokračoval v letu, projevuješ Království Mé Vůle. Moje výsady jsou tedy i tvé, mé a tvé království jsou jedno, trpěli jsme spolu - je správné, abychom se společně radovali z vítězství."

Když jsem to slyšel, byl jsem překvapen a pomyslel jsem si: "Ale je skutečně pravda, že v mé ubohé duši je toto království Nejvyšší vůle? Cítil jsem se celý zmatený, a pokud jsem to napsal, udělal jsem to proto, abych poslechl. Ale když jsem psal, Ježíš mě překvapil a vyšel ze mě, objal mě kolem krku a stiskl mě tak pevně, že jsem už nemohl psát, protože moje ubohá hlava už nebyla ve mně. Ale Ježíš okamžitě zmizel a já jsem pokračoval v psaní.....

Když jsem se bál, Ježíš mi řekl: "Má dcera, má nebeská Matka, mě mohla dát ostatním, protože mě v sobě počala, vychovala a živila. Nikdo nemůže dát něco, co nemá, a pokud Mě dala jiným tvorům, bylo to proto, že Mě vlastnila. Nikdy bych ti tolik neřekl o své Vůli, kdybych v tobě nechtěl stvořit její Království, ani bys Ji tolik nemiloval, kdyby nebyla tvá. Věci, které nejsou vlastní, si člověk ponechává neochotně a působí mu starosti a zátěž. Kdybyste v sobě neměli pramen Království Mé Vůle, nebyli byste schopni zopakovat to, co jsem vám řekl, ani to přenést na papír; chybělo by vám vlastnictví, chybělo by vám světlo a láska, abyste to projevili. Jestliže tedy Slunce v tobě září a svými paprsky tě živí slovy, poznáním a způsobem, jakým chce vládnout, je to znamení, že ti patří, a proto je tvým úkolem, abys ho dal poznat, stejně jako bylo úkolem svrchované Královny, aby mě dala poznat a vydala mě za spásu všech."

8. Boží vůle je cílem a svátosti jsou prostředkem.

červen (?), 1924, svazek 17

Jako člověk, který žije v Boží vůli, musí vše ukončit. Jak je Boží vůle původem, prostředkem i cílem.

Pak jsem se cítil ponořen do Nejvyšší vůle a Ježíš pokračoval: "Má dcero, Má vůle je všechno a obsahuje všechno, a pak, Je to původ, prostředek a cíl člověka. Proto jsem mu při stvoření nedal Zákon, ani jsem nezavedl svátosti, ale dal jsem člověku pouze svou Vůli, protože mu stačila - protože je v jejím původu - k tomu, aby našel všechny prostředky k dosažení nikoli nízké svatosti, ale výšky Boží svatosti, a tak se ocitl v přístavu svého cíle. To znamená, že člověk neměl potřebovat nic jiného než Mou Vůli, v níž měl překvapivým, obdivuhodným a snadným způsobem najít vše, aby se stal svatým a šťastným v čase i na věčnosti. A jestliže jsem mu po staletích a staletích stvoření dal Zákon, bylo to proto, že člověk ztratil svůj původ, a tak ztratil svůj prostředek a svůj cíl.

Zákon tedy nebyl původem, ale prostředkem. Když jsem však viděl, že člověk s celým mým zákonem chřadne, ustanovil jsem příchodem na zem svátosti jako silnější a mocnější prostředek jeho spásy. Ale kolik zneužití, kolik znesvěcení! Kolik lidí využívá zákon a svátosti k tomu, aby ještě více hřešili a propadli se do pekla! Zatímco pouze s Mou Vůlí, která je původem, prostředkem i cílem, je duše v bezpečí, stoupá k božské svátosti, dosahuje úplně cíle, pro který byla stvořena, a není ani stín nebezpečí, že by Mě mohla urazit. Proto je nejbezpečnější cestou pouze Má vůle. Svátosti samy o sobě, pokud nejsou přijímány v souladu s Mou vůlí, mohou sloužit jako prostředek odsouzení a zkázy. Proto tolik vštěpuji Svou Vůli - protože duše je ve svém původu, prostředky pro ni budou příznivé a přijme plody, které obsahují. Na druhou stranu bez ní mohou být pro ni samotné svátosti jedem, který ji přivede k věčné smrti."

3. července 1902, svazek 4

Ježíš mluví o svém eucharistickém životě.

Když jsem pokračovala ve svém obvyklém stavu, ocitla jsem se mimo sebe, uvnitř kostela, a protože jsem nemohla najít svého zbožňovaného Ježíše, šla jsem zaklepat na svatostánek, aby mi otevřel. Protože ji nechtěl otevřít, odvážně jsem ji otevřela sama a našla své jediné pravé Dobro. Kdo může říct, jaká byla moje spokojenost? Zůstala jsem jako v extázi při pohledu na nevýslovnou krásu. Když mě Ježíš uviděl, vrhl se mi do náruče a řekl mi: "Má dcero, každé období mého života dostává od člověka různé a zvláštní skutky a stupně napodobování, lásky, odplaty a dalších věcí. Ale období mého eucharistického života je celý život skrytý, proměněný a neustále se dovršující; mohu říci, že když má láska dosáhla svého vrcholu a byla dokonce strávena, nemohl jsem ve své nekonečné moudrosti najít žádné jiné vnější znamení, které by dokazovalo mou lásku k člověku. A jako Mé Vtělení, Život a Umučení na kříži přijímají lásku, chválu, díkůvzdání, napodobování, tak Můj Svátostný život přijímá od člověka extatickou lásku, lásku rozpuštěnou ve Mně, lásku dokonalého dovršení; a protože duše je stravována právě v mém Svátostném životě, může říci, že koná před Božstvím tytéž úkony, které Já z lásky k člověku neustále konám před Bohem. A toto dovršení způsobí, že se duše přelije do věčného života."

9. Žijte v Boží vůli jako ten, kdo ji má.

18. září 1924, svazek 17

Vzdálenost mezi životem v Boží vůli a plněním Boží vůle.

Přemýšlela jsem o tom, co bylo napsáno o životě v Boží vůli, a prosila jsem Ježíše, aby mi dal více světla, abych mohla tento požehnaný život v Boží vůli objasnit těm, kterým jsem to povinna dělat. A můj sladký Ježíš mi řekl: "Má dcero, bohužel, chápou to pomalu. Žít v Mé vůli znamená vládnout v ní a s ní, zatímco plnit Mou vůli znamená podřizovat se Mým příkazům. Prvním stavem je vlastnit, druhým je přijímat dispozice a vykonávat příkazy. Žít v Mé vůli znamená učinit Mou vůli vlastní, jako svůj majetek, a nakládat s ní. Plnit Mou vůli znamená považovat ji za Boží vůli, nikoli za svůj majetek, ani s ní nelze nakládat podle vlastního uvážení. Žít podle Mé Vůle znamená žít s jedinou Vůlí - Boží Vůlí; a protože je to Vůle svatá, čistá a mírumilovná, protože je to jediná Vůle, která vládne, neexistují žádné rozpory: vše je mír. Lidské vášně se před touto Nejvyšší vůlí třesou a nejraději by jí unikly; neodvažují se ani pohnout, ani jí vzdorovat, když vidí, jak se před touto Svatou vůlí třese nebe i země. Proto první krok života v Boží vůli, který umožňuje stvoření přijmout Boží řád, je v hlubinách duše, kde ji milost pohání k tomu, aby se zbavila toho, co je lidské - sklonů, vášní, náklonností a dalších věcí.

Na druhou stranu plnit Mou vůli znamená žít se dvěma vůlemi, takže když dávám příkazy, aby se řídili Mou vůlí, stvoření pocítují tíhu své vlastní vůle, což způsobuje protiklady. A přestože věrně následují příkazy Mé Vůle, pocítují tíhu své vzpurné povahy, svých vášní a sklonů. Kolik světců, ačkoli dosáhli nejvyšší dokonalosti, cítí, že jejich vlastní vůle proti nim vede válku a udržuje je v útlaku. A mnozí jsou nuceni volat: Kdo mě vysvobodí z tohoto těla smrti?" - To znamená: "Z této Mé vůle, která chce dát smrt dobru, které chci konat?"

Žít podle Mé vůle znamená žít jako syn. Jen plnit Mou vůli by se ve srovnání s tím dalo nazvat životem služebníka. V prvním případě platí, že co patří Otcí, patří i synovi, a pak je známo, že služebníci jsou nuceni přinášet větší oběti než synové. Musí se podrobit náročnější a skromnější službě, mrazu, horku, pěšímu cestování a podobně.

Kolik toho vlastně Moji svatí neudělali, ačkoli jsou Mými nejdražšími přáteli, aby splnili příkazy Mé Vůle? Místo toho syn zůstává po boku otce, stará se o něj, povzbuzuje ho polibky a pohlazením, dává rozkazy služebnictvu, jako by mu je dával otec, a pokud jde ven, nejde pěšky, ale jede v kočáře. Zatímco syn vlastní vše, co patří jeho otcí, služebníci dostávají pouze odměnu za vykonanou práci a zůstávají svobodní, ať už svému pánovi slouží, nebo ne; a pokud neslouží, nemají nárok na žádnou další odměnu. Na druhé straně nikdo nemůže zrušit důvěrné vztahy mezi otcem a synem, na jejichž základě syn vlastní otcův majetek, a žádný zákon, ať už nebeský nebo pozemský, nemůže tato práva zrušit, stejně jako nemůže zrušit synovský vztah mezi otcem a synem.

Má dcero, život podle Mé Vůle je životem, který je nejbližší požehnanému nebi. Ten, kdo se prostě přizpůsobuje Mé vůli a plní ji, věrně plní její příkazy, je od ní vzdálen jako nebe od země, jako je vzdálenost mezi synem a služebníkem a mezi králem a poddaným. Navíc je to dar, který chci dát v této tak smutné době - aby nejen plnili Mou vůli, ale také ji měli. Copak nemám svobodu dávat, co chci, kdy chci a komu chci? Nemá pán právo říci svému služebníkov: "Žijte v mém domě, jezte, berte, poroučejte jako další Já"? A aby mu nikdo nebránil vlastnit jeho majetek, legitimuje tohoto služebníka jako svého syna a dává mu právo vlastnit. Když to může udělat bohatý člověk, mohu to udělat i já.

Tento život v Mé Vůli je největším darem, který chci dát tvorům. Má Dobrota se chce projevovat vůči tvorům stále větší Láskou, a protože jsem jim dal všechno, chci jim darovat svou Vůli, aby si v jejím vlastnictví vážili a milovali velké dobro, které mají.

A nedivte se, když zjistíte, že to nechápou. Aby to pochopili, museli by podstoupit největší oběť ze všech - nedat život své vlastní vůli, a to ani ve svatých věcech. Pak by pocítili, že Mě vlastní, a vlastníma rukama by se dotkli toho, co znamená žít v Mé Vůli. Vy však buďte pozorní a nenechte se znepokojovat obtížemi, které vyvolávají; postupně jim připravím cestu, aby pochopili, jak žít podle Mé vůle."

10. Jak začít žít podle Boží vůle

6. května 1938, ročník 36

K životu v Boží vůli stačí jen chtít a udělat první kroky. Jak božská vůle disponuje generativním životem a nekonečně generuje, když vládne. Neoddělitelnost skutků našeho Pána od toho, kdo žije v jeho vůli.

Má ubohá mysl je přeplněna myšlenkami na Boží vůli. Tyto myšlenky se zdají být jako mnoho poslů, kteří přinášejí mnoho poselství o této Vůli, tak Svaté. Byla jsem překvapená; a můj sladký Ježíš se vrátil ke své malé dceři, celá dobrota řekla: "Má dobrá dcero, je velmi snadné vstoupit do Mé vůle, protože tvůj Ježíš nikdy neučí těžké věci. Má Láska Mne nutí přizpůsobit se lidským schopnostem, aby stvoření mohlo bez obtíží dělat to, co učím a co chci. Musíte vědět, že první věcí, která je nutná k tomu, abyste vstoupili do Mé Vůle, je chtít a pevně si přát v ní žít. Druhá věc je udělat první krok, protože když je první krok učiněn, Má Božská Vůle obklopí stvoření takovým množstvím Světla a přitažlivosti, že ztratí veškerou touhu konat svou vlastní Vůli. Jakmile udělá krok, cítí se silný. Noc vášní, slabostí, smutků se mění v Den - v Božskou sílu; proto cítí neodolatelné nutkání udělat druhý krok, který vyžaduje třetí, čtvrtý, pátý a tak dále a tak dále.

"To jsou kroky Světla, které zkrášluje stvoření, posvěcuje je a činí šťastným; které ho uvádí na správnou cestu a připodobňuje ho jeho Stvořiteli; do té míry, že nejen cítí krajní potřebu žít v Mé Vůli, ale také ji cítí jako neoddělitelnou od sebe samého, jako svůj vlastní život. Vidíte tedy, jak je to snadné. Ale chtít je nutné. Moje Otcovská dobrota, která je v Mé Vůli vždy přítomna milostí, láskou a dobrotou, si to přeje také. Protože ji také chci, přidávám svůj příspěvek - svůj vlastní Život, pokud je to nutné, abych jí poskytl veškerou pomoc a prostředky - dokonce i svůj vlastní Život, jako její vlastní - aby žila podle Mé Vůle. Nic nezadržuji, když jde o stvoření žijící v Mé Vůli.

"Má dcero, Naše láska je tak veliká, že určujeme různé stupně krásy a svatosti, aby zdobily duši v Naší Božské Vůli. Tyto duše se od sebe liší, liší se svou Krásou, Svatostí a Láskou, ale všechny jsou krásné - všechny jsou jedinečné. Někteří zůstanou v moři Našeho Světla a budou se těšit z dober Mé Vůle, jiní zůstanou pod vlivem Mého působícího Světla. Ty budou nejkrásnější, se vším naším tvůrčím uměním a činností. Když najdeme stvoření ve své vůli, můžeme dělat, co chceme. Bude připravena přijmout Naši tvořivou sílu a My se budeme těšit z vytváření nových krás, neviditelných svátostí - lásky, kterou jsme nikdy nedali ostatním a kterou oni nemohli přijmout, protože jim chyběl Život, Světlo a Síla Naší

Vůle. Uslyšíme v něm Naši ozvěnu; tvořivou sílu, která vždy vytváří Lásku a Slávu; neustálé opakování Našich činů a Našeho vlastního života. To je život našeho fiat: tvořit. A tam, kde vládne, vytváří neustále, bez ustání: vytváří v nás a udržuje život Nejsvětější Trojice; vytváří ve stvoření, v němž vládne; vytváří náš obraz, lásku a svatost. V díle stvoření nás tedy čeká ještě mnoho práce. Musíme rozmnožovat Naše díla a skutky, které budou sloužit jako nejkrásnější ozdoba pro Naši nebeskou vlast."

Po těchto slovech se moje mysl ztratila v oceánu Fiatu, díky němuž jsem si vše uvědomil a zdálo se mi, že vše patří mně a Bohu. Pak Můj Milovaný Ježíš, téměř udušený v plamenech Své Lásky, dodal: "Má požehnaná dcera, ta, která žije v Mé Vůli, byla vždy neoddělitelná od svého Stvořitele. Je s Námi od věčnosti. Naše Božská Vůle ji přivedla do Našich rukou, abychom ji milovali, dvořili se jí a těšili se z ní, a od té doby cítíme, jak v nás její láska buší a volá po práci Našich tvůrčích rukou, aby z ní vytvořily jeden z Našich nejlepších obrazů. Ó, jak jsme byli rádi, že jsme v Naší vůli našli někoho, v kom jsme mohli vyjádřit Naši tvořivost. Nyní musíš vědět, že jelikož tyto duše, které žijí a budou žít v Našem Fiat, jsou od Nás neoddělitelné, sestoupily se Mnou, když jsem Já, Věčné Slovo, sestoupil z nebe na zem v Přebytku Své Lásky. Vedla je Nebeská královna; tvořili Můj lid, Mou věrnou armádu, Můj Živý královský palác, v němž jsem byl Pravým králem těchto dětí Mé Božské Vůle."

"Nikdy bych nesestoupil z nebe bez dvora svého lidu, bez vlády, v níž bych mohl vládnout svými zákony lásky. Všechna staletí jsou pro Nás jen jakýmsi bodem, v němž je vše Naše, v akci. Proto když jsem sestoupil z Nebe jako Vládce a Král Svých dětí, cítil jsem se Dvořen a Milován - jak to můžeme dělat jen My - a Má Láska byla taková, že všechny Mé děti byly počaty spolu se Mnou. Nemohl jsem bez nich být, nemohl jsem snést, že jsem nenašel své milující děti. A tak se Mnou rostly v lůně Mé Královny Matky, rodily se se Mnou, plakaly se Mnou, dělaly všechno, co jsem dělal Já. Chodily, pracovaly, modlily se a trpěly se Mnou a mohu říci, že byly se Mnou i na mém kříži, aby zemřely a znovu vstaly k novému životu pro lidstvo."

"Království naší vůle je tedy již nastoleno. Známe jeho čísla, známe je všechny jménem. Již nyní cítíme, jak se probouzejí v horoucí Lásce. Ach, jak moc je milujeme a toužíme po čase, kdy je na zemi vydáme na denní světlo Své vůle. Pak budou mít děti Mé Vůle ve své moci Mé Početí, Mé Zrození, Mé Kroky, Mé Bolesti a Mé Slzy; budou moci počít a znovu se narodit tolikrát, kolikrát budou chtít; budou cítit Mé Kroky a Mé Bolesti ve svých. Protože v Mé vůli se Mé narození a život opakují každý okamžik, mohou si je vzít pro sebe, dát je druhým nebo dělat, co chtějí. Víím, že by nikdy neudělali to, co nechci, aby udělali. Tyto Naše děti, znovuzrozené, formované a živené Naší vůlí, budou pravou slávou Našeho stvoření; budou korunovat Naše tvůrčí dílo a do každé stvořené věci vloží pečeť své lásky k Tomu, který pro ně všechno stvořil a tolik je miloval."

11. Stupně života v Boží vůli, které určují různé stupně svatosti.

26. července 1926, svazek 19

Čtyři fáze života v Nejvyšší vůli.

Pokračuji ve své obvyklé odevzdanosti do Nejvyšší vůle a můj věčně milovaný Ježíš mi při mém příchodu řekl: "Má dcero, světlo slunce se netěší stejnému zájmu všech - ne kvůli slunci, protože má díla, obsahující všeobecné dobro, konají dobro všem bez omezení; ale kvůli tvorům. Představte si člověka, který zůstává ve svém pokoji: neužívá si veškerou živost světla; a pokud si užívá mírného světla, neužívá si jeho tepla. Pak je tu někdo jiný, kdo je mimo zastavěný prostor: užívá si více světla, cítí teplo slunce; teplo čistí a dezinfikuje hnilobný vzduch a užíváním vyčištěného vzduchu je posílen a cítí se zdravější. Druhý člověk si tak užívá více dobrých věcí, které slunce přináší na zem. Ale pokračujte. Třetí člověk jde a stojí v místě, kde sluneční paprsky dopadají na zemský povrch. Tento člověk se cítí být zasažen slunečními paprsky, cítí se spálený slunečním zářem; jas jeho světla je takový, že když jsou jeho oči plné, sotva se může podívat na zem. Vidí sám sebe, jako by se proměnil, dalo by se říci, v samotné světlo; málo cítí zemi, sám sebe, a to jen proto, že stojí nohama na zemi, ale žije jen pro slunce. Podívejte se, jak velký je rozdíl mezi prvním, druhým a třetím. Ale posuňte se ještě dál. Čtvrtý muž vletí do slunečních paprsků a vznese se do středu své sféry. Tento člověk zůstává spálen intenzitou záru, který slunce obsahuje ve svém středu; intenzita světla ho zcela zastíní tak, že zůstane rozpuštěn, pohlcen samotným sluncem. Tento čtvrtý člověk se už nemůže dívat na zem ani myslet na sebe; a pokud se podívá, bude se dívat na světlo, bude cítit oheň. Tím pro něj všechno skončilo; světlo a teplo nahradily jeho život. Jaký rozdíl mezi třetím a čtvrtým dílem! Všechny tyto rozdíly však nezávisí na slunci, ale na tom, jak se živočichové slunečnímu záření vystavují.

Slunce je obrazem Mé Vůle, která více než slunce vysílá své paprsky, aby zcela proměnila ve světlo a lásku ty, kdo chtějí žít v jejím Království. Tito lidé jsou obrazem čtyř fází života v Mé Vůli. Lze říci, že ten první nežije ve svém Království, ale pouze ve světle, které z Mého Království na všechny rozptyluje Slunce Mé Vůle. Lze říci, že je mimo Jeho hranice, a pokud se těší omezenému světlu, je to dáno povahou světla, které je rozptýleno všude. Jeho přirozenost, jeho slabosti a vášně tvoří kolem něj jakýsi dům; tvoří nakažený a hnilobný vzduch, a když ho dýchá, žije jako nemocný a bez živé síly konat dobro. Přes to všechno je však smířený; snáší nejlepší setkání života, protože světlo Mé Vůle, jakkoli nepatrné, vždy přináší své dobro. Druhý je obrazem člověka, který vstoupil na první stupeň hranic Království Nejvyšší vůle. Ten se těší nejen většímu světlu, ale i teple, proto je vzduch, který dýchá, čistý; a když ho dýchá, cítí, jak v něm odumírají vášně, je stálý v dobru, kříže nese nejen s rezignací, ale i s láskou. Když však stojí na prvních schodech hranice, pohlédne na zem a pocítí tíhu lidské povahy. Třetí je naopak obrazem toho, kdo postoupil až na hranice tohoto království, a jeho světlo je tak velké, že dává na všechno zapomenout. Už necítí nic ze sebe; dobro, ctnosti, kříže se mění v jeho vlastní přirozenost; světlo ho zastíňuje, proměňuje a sotva mu dovolí podívat se z dálky na to, co mu už nepatří. Čtvrtý je nejšťastnější, protože je obrazem toho, kdo v mém království nejen žije, ale také ho získal. Tento člověk prochází úplným dovršením v Nejvyšším Slunci Mé Vůle; zatmění způsobené Jeho Světlem je tak intenzivní, že se sám stává světlem a září a nemůže se dívat na nic jiného než na světlo a oheň; všechny věci se pro něj mění ve světlo a lásku.

Proto se v Království Mé vůle budou lišit stupně podle toho, kolik si stvoření budou chtít vzít z Jeho statků. První stupně však budou odbočkami a cestami k poslednímu. Pro tebe, který ho musíš dát poznat, je tedy v posledním stupni vše potřebné k životu."

12. Poznání psané pravdy o Boží vůli

7. listopadu 1937, svazek 35

Stejně jako všechny pravdy napsané o Boží vůli budou tvořit Den pro ty, kdo v něm budou žít. Královna nebes touží po lásce, chce obdarovat své děti.

Cítil jsem, že moje ubohá mysl je jakoby přeplněna tolika pravdami, které mi Ježíš přikázal napsat o Boží vůli, a pomyslel jsem si: "Kdo ví, kdy tyto pravdy o Božském fiat vyjdou na světlo a jaké dobro přinesou?"

Můj sladký Ježíš mě překvapil svou malou návštěvou a se vší svou dobrotou a něhou mi řekl: "Má dcero, i já cítím potřebu Lásky, abys viděla, jaký řád budou mít tyto Pravdy a jaké Dobro přinesou.

"Tyto pravdy Mé Božské vůle budou tvořit Den Mého Fiat uprostřed tvorů. Podle jejich vědomostí bude tento den vzestupný. Když tedy začnou poznávat první Pravdy, které jsem vám zjevil, nastane nejkrásnější úsvit - pokud budou mít dobrou vůli a sklon učinit tyto Pravdy svým vlastním životem. Tyto pravdy však budou mít také tu vlastnost, že budou disponovat tvory a dávat světlo mnoha slepým, kteří neznají Mou Vůli a nemilují ji.

"Jakmile se pak rozední, budou se cítit zakotveni v nebeském míru a budou mít větší sílu v Dobru. Sami budou toužit poznat více Pravd, které budou tvořit počátek Dne Mé Božské Vůle. Tento počátek Dne zvýší Světlo a Lásku; všechny věci se pro stvoření změní v Dobro; vášně ztratí moc, která je nutí upadat do hříchu. Lze říci, že pocítí první řád Božího dobra, což jim usnadní jednání. Budou cítit Sílu, s níž budou moci dělat všechno, protože její Prvotní ctností je právě toto: vdechnout duši proměnu její přirozenosti v Dobro. A tak budou na začátku dne pocítovat Velké dobro a budou toužit po tom, aby den pokračoval. Pak poznají další pravdy, které budou tvořit úplný den.

"V tomto plném dni v sobě živě pocítí život Mé Vůle - Její radost a štěstí, Její působivou a tvůrčí ctnost. Pocítí vlastnictví Mého Života, stanou se nositeli Mé Božské Vůle. Plný den v nich vyvolá takovou touhu po poznání dalších Pravd, že po jejich poznání vytvoří Plné odpoledne. V něm se stvoření již nebude cítit osamělé: nebude existovat žádné oddělení mezi ní a Mou Vůlí. Co Moje vůle udělá, to také udělá, když budou jednat společně. Všechno jí bude právem patřit - nebe, země i sám Bůh.

"Vidíš tedy, jak vznešený, božský a vzácný bude rozsah těchto Pravd, které jsem ti dal zapsat do Své Božské Vůle, aby tvořily Den stvoření? Pro někoho budou tvořit Úsvit, pro někoho začátek dne, pro jiného celý den a nakonec celé odpoledne. Tyto pravdy budou podle svého poznání tvořit různé kategorie duší, které budou žít v Mé Vůli. O jednu znalost více nebo méně způsobí, že postoupí nebo zůstanou v různých kategoriích. Poznání bude rukou, která je pozvedne do vyšších kategorií - bude to samotný Život Plnosti Mé Vůle v nich. Proto mohu říci, že těmito Pravdami jsem stvořil Den pro toho, kdo chce žít v Mé Božské Vůli - Den nebes, větší než samotné Stvoření; ne Slunce nebo hvězdy, protože každá Pravda má tu Ctnost, že vytváří Náš Život ve stvoření. Ó, jak přesahuje celé stvoření! Naše

Láska vše překonala, když z Mé Božské vůle projevila tolik Pravd. Naše sláva ze strany tvorů bude plná, protože budou vlastnit Náš život, aby Nás oslavovali a milovali.

"Pokud jde o vznik těchto Pravd, tak jako jsem měl Moc a Lásku pomoci tomu, komu jsem je měl projeviti, tak budu mít Moc a Lásku investovat do tvorů a proměnit je právě v tyto Pravdy. A když pocítí Svůj Život, budou také cítit velkou potřebu dát Světlu to, co cítí sami v sobě. Proto se nebojte. Já, který mohu všechno, všechno udělám a o všechno se postarám."

Pak jsem sledovala skutky Boží vůle, které obsahovaly všechny skutky, lásku, modlitby, utrpení, pulzující život, dechy a všechno, co Královna nebes dělala, jako by to dělala ona. Objímal jsem je, líbal jsem je, klaněl jsem se jim a obětoval jsem je, aby přišlo Království Boží vůle na zem. Pak Můj sladký Ježíš pokračoval ve své řeči a dodal: "Má požehnaná dcero, ta, která žije v Mé Vůli, může vstoupit všude a může Mi dát všechno, dokonce i Mou nebeskou Matku - jako by byla její vlastní; tak, jak Mě milovala a všechno, co jsem dělal. Toto stvoření může dokonce zdvojit Můj Život - jako by byl její vlastní - a darovat Mi ho, aby Mě milovalo.

"Musíte vědět, že tak jako jsem utvářel Den stvoření tím, že jsem vám zjevil mnohé Pravdy Své Božské Vůle, tak i Vládkyně nebes Svou láskou, utrpením, modlitbami a skutky, které v Mé Božské Vůli naplnily nebe i zemi a vytvořily vhodnou výbavu pro ty, kdo v Ní budou žít, touží a vzdychá s velkou úzkostí, aby mohla vybavit Své děti! Vidí se ponořenou do mnoha bohatství milosti, lásky a svatosti, ale nemůže najít své děti, aby je vybavila, protože nežijí ve stejné vůli, v jaké žila Ona. Podívej, má dcero, jak je ve všem, co dělala a trpěla, napsáno: "Pro mé děti." Proto, jestliže miluje, vyzývá své děti, aby přijaly dar její lásky, aby je uznaly za své děti a také za naše děti a aby je milovaly tak, jak je milujeme my; jestliže se modlí, chce jim dát dar své modlitby..... Celkem jim chce dát všechnu svou svatost, své bolesti a samotný život svého Syna.

"Jak dojemné je poslouchat ji a vidět ji, jak drží své děti ve svém mateřském Srdci jako ve svátostinci. Ve všech svých činech a deších volá Své děti a říká naší Nejvyšší bytosti: "Vše, co jsem a co mám, je pro Mé děti. Prosím, poslouvejte mě! Cítím, jak Mé srdce puká láskou! Smiluj se nad Matkou, která miluje a chce, aby její děti byly šťastné! Mé štěstí není plné. Cítím, že je zpola plná, protože nemám své děti, které by se mnou byly šťastné. Proto si pospěšte - ať se dozvědí o Boží Vůli, aby i oni poznali neklid své Matky a to, jak je chci zaopatřit a učinit šťastnými a svatými!

"Myslíte si, že zůstáváme lhostejní před touto dojemnou scénou; před Ní, která je v křechách Lásky - natolik, že nás prosí svou mateřskou něhou a svými mateřskými právy? Ale ne! Kolikrát kvůli Jejím obavám zjevují překvapivější Pravdy o Svém Pánu, abych Jí dal volnou ruku k vylití rozsáhlejšího zaopatření na Své děti, protože to bude moci učinit pouze v souladu s jejich vědomostmi. Proto i vy vstupte do Mé Božské vůle a spolu s touto nebeskou Matkou se modlete a proste, aby Naše vůle byla poznána a vládla ve všech tvorech."

ČÁST III "NA ZEMI JAKO V NEBI"

Tato poslední část Spisů poukazuje na to, co "život v Boží vůli" mění v životě stvoření. Můžeme si položit otázku: "Co je to "askeze" spojená s touto "mystikou"?" Pozoruhodné na těchto spisech je, že askeze nejenže předpokládá mystiku, ale stává se jejím přirozeným důsledkem. Tuto myšlenku dobře vyjádřil svatý Pavel v listu Kolosanům: "Chcete-li tedy být vzkříšeni s Kristem, hledejte to, co je nahoře...". (Kol 3,1).

13. Práce v Boží vůli

6. listopadu 1932, svazek 31

Jak Bůh koná činy, a ne slova. Kdo jedná podle Boží vůle, jedná ve Věčnosti, kdo jedná mimo ni, jedná v čase. Ježíšova slova jsou Skutky.

Moje malá mysl se cítila naplněna sladkými lekcemi mého milovaného Ježíše a já jsem se snažila vyvolat pochybnosti a obavy, ačkoli vím, že když Ježíš chce, způsobí, že duše půjde tam, kam On chce a jak On chce. Ani jejich zákony pro Něj neplatí, ani Mu nikdo nediktuje zákony, ani nedbá na lidské názory - naopak, vždy dělá Nové věci, aby je zmátl - ani nikdo neudělá krok před silou Jeho Lásky, ať je to kdokoli, ať už mluví a dělá jakkoli mnoho pochybností a obtíží. Naopak, když si z nich někdo dělá legraci, nechá je setrvat v jejich falešných řečech, a s duší, kterou si vyvolil, činí Skutky. Ale při tom všem si moje křehkost vzpomněla na smutné okolnosti, cítila jsem, jak se chvěji, a řekla jsem si: "Kdoví, kolik pochybností ještě nadělají nad Ježíšovým způsobem mluvení." A já se cítil celý utrápený a utiskovaný.

Ale Ježíš, který bdí nad mou ubohou duší, opakuje svou malou návštěvu, mi ve vší dobrotě řekl: "Požehnaná dcero, na nic nemysli. Má vůle má tu vlastnost, že vše, co jí nepatří, umírá a proměňuje v Život Světla samotné slabosti a bídu stvoření. Vše, co jsem vám řekl, není v ctnosti stvoření, ale v ctnosti a moci Mé Vůle, která může všechno. Má vůle je symbolizována sluncem, které, když vyjde, dává temnotě zabrat a způsobí, že zmizí a zemře. A protože investuje do země, dává všem věcem svůj světelný život. Totéž platí o Mé Vůli, když se stvoření nechá pohltit silou Jejím Světla, temnota ho opustí, jeho zlo zemře a promění se v život ve Světle. A ten, kdo nechápe, co to znamená, je negramotný, a proto nechápe, co je Má Vůle, ani co dokáže, ani kam může dojít ten, kdo v ní žije a kdo se nechá proniknout Jejím Světlem. Proto je nechte mluvit; já konám skutky a oni zůstávají u slov. Pokud se jí hlouběji nezabývali, proč chceš, aby ji pochopili? Mohou být vzdělání, lékaři jiných věcí, ale vždy budou neznalí Mé vůle. Proto je nechme stranou a nemysleme na slova, ale na skutečné činy.

"Musíš vědět, že ta, která jedná v Mé Božské Vůli, její skutky, činy, zbožňování, láska k Bohu se konají a tvoří ve Věčnosti, protože Má Božská Vůle je Věčná a vše, co v ní člověk může konat, z ní neuniká a zůstává navždy potvrzeno ve skutcích, zbožňování, Božské a Věčné lásce. Můžeme je nazvat Díla stvoření proměněná v Boha, v nichž působil sám Bůh; člověk nevstupuje ani do Boží vůle, ani do Věčnosti, a pokud do ní vstoupí, musí

ztratit svůj život, aby znovu získal život a díla samotného Boha. Tak se ta, která žije v Naší vůli, stává Naším zrakem ne v čase, ale ve Věčnosti, a pro Naši úctu a čest musí být její skutky Našimi skutky, její láska Naší láskou. Cítíme, že stvoření přichází do Naší Vůle, aby nám dalo příležitost nechat nás jednat a dát jí Naši Lásku, aby nás milovala Naší vlastní Láskou. Vše musí být Naše a vše, co dělá, musí být stvořeno k obrazu Jejího Stvořitele.

"Na druhé straně ten, kdo pracuje mimo Mou Božskou Vůli, pracuje v čase, miluje, zbožňuje v čase, stává se zrakem v čase. A vše, co člověk v čase vykoná, jsou skutky bez potvrzení; místo toho musí čekat na Soud, aby byly buď potvrzeny, nebo odsouzeny, nebo očištěny ohněm očištěnce. A pohlíží se na ně jako na činy tvorů, v nichž může chybět Plnost svatosti, Plnost lásky a Plnost nekonečné hodnoty.

"Pro toho, kdo žije a jedná podle Naší vůle, je to všechno naopak. V tom, že jsou to Naše skutky, je vše Plností svatosti, lásky, krásy, milosti, světla a nekonečné hodnoty. Mezi jedním a druhým je taková vzdálenost, že kdyby to všichni pochopili, Ó! jak pozorně by se snažili žít v Naší Vůli, aby zůstali oproštěni od lidského působení a naplnění působením Boží Vůle. Proto buďte pozorní a nedělejte nic, co by nebylo přitahováno a vyprazdňováno Světlem Mé Vůle. A největší uspokojení Mi poskytnete, když Mě uvedete do činnosti a necháte Mě jednat jako Boha, kterým jsem. Proto na Tebe v něm vždy čekám, abych Ti vyšel vstříc, abych k Tobě vztáhl Svou náruč, aby v Tobě mohlo působit, abych otevřel Svá ústa a vedl s Tebou sladký rozhovor, abych Ti odhalil dávná tajemství Svého Nejvyššího Fiat."

Pak jsem přemýšlela o všem, co mi můj Nejvyšší Dobrý Ježíš řekl, jako by se ve mně chtěly objevit pochybnosti a těžkosti. A On mi s nepopsatelným mistrovstvím řekl: "Má dobrá dcero, nediv se tomu, co ti říkám. Pro Mou vůli je vše možné, nemožné pro ni neexistuje; nechá-li se stvoření vést Její vůlí, vše se uskuteční. Musíte vědět, že vše, co vám říkám, slouží k utváření, uspořádání a harmonizaci Království Mé Božské Vůle. Opakuji způsob, který jsem měl při Stvoření, vyslovil jsem Fiat, pak jsem mlčel; a ačkoli se říká dny, tehdy dny neexistovaly, proto je lze také nazvat epochami, v nichž jsem stvořil Velký stroj vesmíru. Mluvil jsem a pracoval jsem; a Dílo, které Mé Slovo stvořilo, se Mi tak zalíbilo, že Mne jedním Mým Fiatem zničilo a uchvátilo Mi další Můj Fiat a pak další Můj Fiat, dokonce až do té míry, že se Můj Fiat zastaví, teprve když vidím, že mu nic nechybí k jeho Dílu. Naopak, vše bylo Majestátem, Krásou, Řádem a Harmonií, a abych se mohl těšit ze Svých Děel, zůstal jsem jako Život a střežil jsem stejné Své "Fiat".

"Svou mocí mě stejné "Fiat" spoutalo v Mých dílech a zůstal jsem od nich neoddělitelný. Všechno spočívá ve vyslovení Mého prvního "Fiat", v předání Mých prvních lekcí, ve vložení Síly a Díla Mého "Fiat" do duše. A když jsem začal, mohu říci, že nepřestanu, dokud dílo nebude dokončeno. Co byste řekli, kdybych Stvoření dokončil jen napůl? Nebylo by to dílo hodné Mne ani Mé překypující lásky. Proto Mě jeden "Fiat" přitahuje a jiný vzrušuje; vytváří ve Stvoření prázdné místo, kam umístit řád a harmonii Mého působícího "Fiatu". Disponuje jimi a vnucuje se Mi, aby Mě přiměla k dalším Lekcím, abychom společně vytvořili mnoho Skutků, které spojeny mezi sebou vytvoří Nové, krásnější Stvoření, umělečtější než stroj vesmíru, které musí sloužit Království Mé stejné Vůle. Proto je každé Mé slovo dílem, je dalším výhonkem Lásky, je dovršením Mého

prvního počátečního "Fiat". Vzájemně si podávajíce ruce, první a poslední, které budou vysloveny, budou tvořit v hloubi duše pletenec Nového Stvoření Mého Království, které, až bude předáno potomkům, ponese více než samotný vesmír dober, Svatosti a Milostí pro lidstvo.

"Podívejte se tedy, co znamená jedno slovo více, jedno slovo méně, jedna lekce více, jedna lekce méně. Jsou to Díla, která, pokud nebudou přijata nebo jim nebude věnována pozornost, Můj "Fiat" nebude přitahován a uchvacován, aby vyslovil další "Fiaty", a proto nebude dokončen. Počkám a zopakuji svá Poučení, a když je zopakuji, je to znamení, že jste se neřídili tím, co jsem vám řekl, a nechci, abyste něco zmeškali, protože všechno, co vám mám říci o své Vůli, bylo stanoveno. Proto buďte pozorní a dovoďte Mi, abych dělal, co chci."

Pak jsem si vzpomněl na to, co bylo napsáno na začátku této kapitoly, totiž že ten, kdo pracuje podle Boží vůle, pracuje ve Věčnosti; kdo pracuje mimo ni, pracuje v čase, a pomyslel jsem si: "A proč takový rozdíl?"

A moje Nejvyšší láska Ježíš dodal: "Má dcero, je snadné to pochopit. Představte si, že byste dostali zlatý kov, který by po zpracování vytvořil mnoho krásných zlatých předmětů. Ale pak byste místo zlata dostali kov měděný nebo železný; měď a železo byste nemohli změnit na zlatý kov, takže byste vytvářeli předměty z mědi nebo železa. Nyní porovnejte předměty vyrobené ze železa s předměty vyrobenými ze zlata. Jaký je rozdíl v hodnotě? A přesto jste je zpracovávali stejnou dobu, vyráběli jste podobné předměty, ale kvůli rozdílnosti kovů ty ze zlata překvapivě převyšují hodnotou, krásou a jemností ty ze železa.

"Nuže, ta, která svou lidskou vůlí dobře pracuje, když se ocitne na své cestě časem, lze říci, že vše, co dělá, jsou dočasná díla, vystavená tisícům útrap. Vždy to budou lidská díla minimální hodnoty, protože jí chybí zlatá nit Světla Mé Vůle. Na druhé straně ta, která v Něm pracuje, bude mít ve své moci Zlatou nit, a nejen to, bude mít ve svém působení působení svého Stvořitele; nebude mít ve své moci čas, ale Věčnost. Rozdíl je tedy pouze mezi Boží vůlí a člověkem; jedno s druhým nelze srovnávat. Žít v Mé vůli je právě toto: Má prvotní a operativní akt ve stvoření. Má vůle jedná jako učitel, který chce rozvíjet předmět, který dal svému žákovi. Podá jí papír, dá jí do ruky pero, položí svou ruku na stejnou ruku žáka a rozvíjí téma, zatímco učitelova ruka a ruka žáka píší společně.

"Nedalo by se říci, že učitel pracoval a vložil do předmětu svou vědu, svůj krásný rukopis tak, že nikdo nemůže najít ani stín chyby? A přesto studentka nevybočila z řady, podřídila se učitelčině práci, nechala se vést její rukou bez jakéhokoli odporu. Naopak, s potěšením se dívá na krásné myšlenky, na vzácné pojmy, kterými se cítí okouzlena. Nemohlo by se nyní říci, že šťastný žák vlastní hodnotu a zásluhy práce svého učitele? Totéž se děje tomu, kdo žije v Mé vůli. Stvoření musí podstoupit úkon, který chce Má Vůle vykonat, nesmí se nechat odradit a musí do něj vložit potřeby, které jsou vhodné pro Jeho Božský úkon. A Naše dobrota je tak veliká, že ji činíme majitelkou stejných Našich činů.

"Naopak u toho, kdo nežije v Naší vůli, se to děje, jako když učitel dává téma svému žákovi, ale nestane se aktérem žákova tématu. Ponechává jí svobodu v tom smyslu, že

může dělat chyby. A dělá to podle svých malých schopností, protože to necítí nad sebou, ani ve svém vlastním nitru, ani ve schopnostech či operativním jednání svého učitele.

"A tématem není nic jiného než Naše milost, která stvoření neopouští ani v tom mále dobra, které koná. A podle dispozic stvoření se uděluje buď jako působící, nebo jako pomáhající čin, neboť neexistuje dobro, které by člověk konal a kterému by nepomáhala a nepomáhá Boží milost.

14. Posvěcení lidských činů

14. srpna 1912, svazek 11

Zapomeňme na sebe, každou věc musíme dělat nejen proto, že to chce Ježíš, ale protože to chce dělat Ježíš v nás. Jestliže nás vykoupil svým utrpením, připravil svým skrytým životem božské jednání pro každé lidské jednání.

Když jsem se ocitla ve svém obvyklém stavu, řekl mi můj vždy rozkošný Ježíš: "Má dcero, aby duše zapoměla na sebe, měla by dělat vše, co je pro ni nezbytné, jako by to v ní chtěl dělat Ježíš. Pokud se modlí, měla by říci: "Je to Ježíš, kdo se chce modlit, a já se modlím s ním. Pokud musí pracovat: "Ježíš chce pracovat, Ježíš chce chodit, Ježíš chce přijímat jídlo, Ježíš chce spát, Ježíš chce vstávat, Ježíš se chce radovat...". A tak dále o všech ostatních věcech života - kromě hříchu. Jedině tak může duše zapomenout na sebe samu; nejenže bude dělat všechny věci, protože je chci dělat, ale protože je chci dělat: jsou pro Mne nezbytné."

Jednoho dne jsem pracoval a pomyslel jsem si: "Jak je možné, že Ježíš pracuje ve mně, zatímco já pracuji? Opravdu chce tuto práci dělat? A Ježíš: "Ano, chci. Mám prsty v těch vašich a fungují. Má dcero, když jsem byl na zemi, nesklonily se mé ruce, aby opracovávaly dřevo, zatloukaly hřebíky a pomáhaly mému pěstounovi Josefovi s kovářskou prací? Zatímco jsem to dělal, těma rukama a těma prstama jsem tvořil duše a povolával jiné duše do druhého života; zbožšťoval jsem všechny lidské skutky, posvěcoval jsem je a každému z nich jsem dával božské zásluhy. V pohybech svých prstů jsem postupně vyvolával všechny pohyby tvých prstů a prstů ostatních; a pokud jsem viděl, že je dělají pro Mne nebo proto, že v nich chci působit, pokračoval jsem v nich ve svém nazaretském životě a cítil jsem se jimi povzbuzován za oběti a ponížení svého skrytého života, dával jsem jim zásluhy svého vlastního života.

Dcero, skrytý život, který jsem vedl v Nazaretě, lidé neberou v úvahu, ačkoli ve skutečnosti jim po umučení nic nemůže prospět víc. Tím, že jsem se zredukoval na všechny drobné činnosti a úkony, které lidé vykonávají v každodenním životě, jako je jídlo, spánek, pití, práce, rozdělování ohně, zametání atd. - všechny úkony, bez nichž se nikdo neobejde -, jsem způsobil, že do jejich duší proudí malá božská mince nevyčísitelné hodnoty. Jestliže je tedy mé utrpení vykoupilo, můj skrytý život dal každému lidskému činu, i tomu nejnepatrnějšímu, božskou zásluhu a nekonečnou hodnotu.

Vidíte? Když pracuješ - pracuji, protože chci pracovat - mé prsty proudí v tvých, a když v tobě pracuji svými tvůrčíma rukama, v tomto okamžiku, kolik světla dávám tomuto světu?

Kolik dalších povolávám? Kolik jiných posvěcuji, napravuji, kárám atd. Jste nyní se Mnou, když tvoříte, voláte, opravujete atd., a proto nejste-li sami, ani Já nejsem sám ve svém díle. Mohl bych ti někdy vzdát větší poctu?"

Kdo může říci, co jsem pochopil a co dobrého můžeme udělat pro sebe i pro druhé, když děláme věci proto, že je v nás chce dělat Ježíš? Moje myšlenky se toulají, takže tady přestanu.

15. Každý čin vykonaný v Boží vůli rozmnožuje Boží čin Jeho života, Jeho požehnání k Boží slávě a pro dobro lidstva.

19. května 1922, svazek 14

V nebi vytváří Boží vůle blaženost, zatímco na zemi působí a rozmnožuje svůj život a své dobro v činnosti stvoření.

Když jsem pokračoval v obvyklém stavu, můj stále milovaný Ježíš se zviditelnil ve mně, z něhož se otevřela malá dvířka, opřel se o ně rukama a vystrčil hlavu, aby se podíval, co dělají ostatní tvorové. Díval jsem se spolu s Ježíšem, ale kdo může říci, jaké zlo se objevilo, jaké urážky se dějí a jaké tresty se vylévají? Ten pohled, tak smutný, byl děsivý. Viděl jsem, že i naši ubohou zemi postihla boží pohroma.

Když jsem nyní viděla, že se Ježíš dívá s takovou něhou lásky a smutku, zatímco v předchozích dnech mi bylo nemožné podívat se a obrátit tvář k těm tvorům, řekla jsem Mu: "Má Lásko a Můj Živote, vidíš, jak moc trpí tvoji a moji drazí bratři - nechceš se nad nimi slitovat? Jak rád bych všechno vytrpěl, aby byli ušetřeni. Hle, to je povinnost, kterou mi ukládá stav oběti - napodobovat Tě. Netrpěl jsi pro nás všechno? A jak by sis mohl přát, abych netrpěl, abych je ušetřil a napodobil Tebe, který jsi tolik trpěl?"

Ježíš mě přerušil a řekl mi: "Ach, má dcero, člověk dospěl tak daleko, že se na něj nemohu dívat jinak než s hrůzou! A když se na něj podívám, je to jen z tvého nitra, neboť když v tobě nacházím veškerou něhu svého Lidství a své modlitby, cítím se pohnut, abych na něj pohlédl se soucitem, a z lásky k tobě ušetřím jejich životy. Člověk potřebuje silnou očistu, jinak nezmění své smýšlení. Proto všechno smetu, abych vše obnovil. Udělám nečekané věci, nové tresty, pro které člověk nebude schopen najít důvod, a udělám to proto, abych ho zmátl. Ale nebojte se, z lásky k vám něco ušetřím. Cítím v tobě proud komunikace se všemi tvory, jako jsem ho cítil ve svém lidství; proto je pro Mne těžké ti nic nedat a v ničem tě neuspokojit."

Později jsem se ocitla mimo sebe, na velmi vysokém místě, a našla jsem svou nebeskou Matku, našeho zesnulého arcibiskupa, své rodiče a svého sladkého Ježíše, který byl v náručí biskupa. Jakmile mě biskup uviděl, vložil mi ho do náruče a řekl mi: "Vezmi si ho, dcero, a užívej si ho." Ježíš mi udělal v náručí hostinu a řekl: "Nejdražší dcero Mé Vůle, chci obnovit pouto velkého daru, abys žila v Mé Vůli. Proto jsem chtěl, aby Moje drahá Matka, biskup, který se podílel na vašem vedení, když byl na zemi, a vaši rodiče byli přítomni jako zástupci - abyste zůstali ještě více utvrzeni v Mé Vůli a abyste obdrželi všechny proudy a dobra, která Má Vůle obsahuje, a aby oni byli první, kdo obdrží slávu z díla života v Mé Vůli.

V Mé Vůli nejsi nic než atom, ale do tohoto atomu vkládám celou váhu Své Vůle, aby se tvým pohybem pohnulo obrovské moře Mé Vůle, aby se jeho vody rozbouřily a jakoby ve vřavě vydaly svou svěžest, svou vůni a přetékalý k dobru nebe a země. Atom je malý, nesmírně lehký a nemůže rozbouřit celé nesmírné moře Mé Vůle, ale když se do něj vloží celá váha Mé Vůle, bude schopen všeho a ty Mi poskytněš pole, abych ze Sebe uvolnil další božské činy. Budeš jako malý kámen vhozený do pramene: když spadne, voda se rozvlní, vybublá a vydá svou svěžest a vůni. Malý kamínek však neobsahuje váhu Mé Vůle, a proto nemůže způsobit přetečení pramene, ale tvůj atom s vahou Mé Vůle může nejen přetéct Mé moře, ale také přetéct nebe a zemi.

Celou Mou Vůli se vši dobrotou, kterou obsahuje, vypiješ jakoby jedním douškem a dalším douškem ji vypustíš. A když to budeš dělat, rozmnožíš Můj život a Mé dobro tolikrát, kolikrát ho vypiješ a kolikrát ho vypustíš. A jestliže blahoslavení v nebi požívají veškeré blaženosti, kterou obsahuje Má Vůle, a žijí v ní jako ve svém vlastním středu, nerozmnožují ji, protože jejich zásluhy jsou v nich pevně zakotveny. Jste šťastnější než oni, protože můžete rozmnožovat Můj život, Mou vůli a Má dobra. V nich přináší Má Vůle blaženost, zatímco v tobě působí a Já žádám, aby se tvé skutky rozmnožily. Když jednáte, sleduji s úzkostí, zda jednáte podle Mé Vůle, abych měl radost z toho, že se vaše činy rozmnožují. Jak pozorný bys měl být a nic ti nesmí uniknout!"

16. Kruhy v Boží vůli

1. dubna 1930, svazek 28

Což znamená vstoupit do prvotního aktu Boží vůle. Malé kapky, které tvoří stvoření v Jeho moři světla. Jak Bůh vkládá do všech stvořených věcí tolik skutků Lásky, kolikrát je stvoření mělo použít. Jak život potřebuje výživu.

Má ubohá mysl jako by byla přitahována k průchodu nesmírným mořem Božího fiat a v jeho moři se vydává hledat Jeho díla, milovat je, klanět se jim a dělat jim společnost. Moje ubohá mysl je tak pod vlivem neodolatelné síly, která ji nutí neustále bloudit a hledat skutky Nejvyšší vůle. Ale když jsem to dělal, pomyslel jsem si: "K čemu mi bude bloudění v moři Boží vůle?" A tak jsem se rozhodl, že se budu muset vrátit do moře Boží vůle. A můj sladký Ježíš mi řekl: "Má dcero, kolikrát obejdeš moře Mé Božské vůle, tolikrát v něm zaujmeš své místo a vytvoříš v Našem moři své malé kapky, které se v něm rozpustí a zůstanou neoddělitelné. A cítíme vaše malé kapky, které Nás milují a tvoří s Námi jeden jediný život, a říkáme: "Novorozenec Naší vůle Nás miluje v Našem moři, ne mimo Něj; je správné, že jí dáváme právo, aby mohla vstoupit do Našeho moře tolikrát, kolikrát chce. Tím spíše, že nechce nic jiného než to, co chceme My; a to je největší radost, kterou nám přináší, jako by nám na svém malém koleně přinášela celou Naši Božskou Vůli; a protože je jí ze všech stran přeplněna, zůstává zastíněna Jejím světlem a My se radujeme, že vidíme vaši malost uzavřenou v Našem světle. A pokud cítíš neodolatelnou sílu, že přicházíš, abys zakroužil v moři Naší lásky, je to vládnoucí síla Naší lásky, která tak ráda vidí tvou malost, jak tvoří malé kapky světla v jejím moři. To je to, co znamená vstoupit do prvotního aktu Naší vůle: tvor, který v ní zaujímá své místo a tvoří v ní své malé kapky. Považuj to tedy za velké štěstí - své neustálé obcházení v Naší lásce."

Pak jsem pozoroval skutky božského fiat ve stvoření a zdálo se mi, že všechny přetékají láskou Stvořitele ke stvořením. Nebe, slunce, vzduch, vítr, moře a všechny stvořené věci jsou spolu v dokonalém souladu, takže ačkoli se od sebe liší, žijí, jako by byly srostlé. A to je tak pravda, že kdekoli je světlo slunce, tam je v tomtéž prostoru vzduch, vítr, moře, země; ale každá z nich má svůj odlišný tlukot srdce lásky ke stvoření. Ale zatímco jsem o tom a o dalších věcech přemýšlel, můj milovaný Ježíš, sevřený v mém náručí, mi řekl: "Má dcero, Naše láska ve stvoření byla bouřlivá, ale vždy pro člověka. Do každé stvořené věci jsme vložili tolik projevů lásky, kolikrát je stvoření potřebovalo. Naše Božská láska, která udržuje rovnováhu v celém stvoření a je Jeho věčným životem, když vidí, že se tvor chystá použít světlo slunce, uvede Naši lásku do pohybu, aby se tvor mohl setkat se světlem, které přijímá. Pokud pije, Naše Láska ji přiměje, aby se s ní setkala a řekla jí to, zatímco pije: "Miluji tě". Pokud dýchá vzduch, Naše láska jí opakovaně říká: "Miluji tě". Když jde, říká jí to země pod jejími kroky: "Miluji tě". Neexistuje jediná věc, kterou by si tvor mohl vzít, které by se mohl dotknout, kterou by mohl vidět a v níž by Naše Láska neuskutečnila šťastné setkání s tímto tvorem tím, že by mu řekla: "Miluji tě" - aby jí dal lásku. Ale víte, co je příčinou takového naléhání Naší Lásky? Aby se jí v každé věci, kterou může stvoření přijmout, dostalo setkání s Její láskou. Nekonečná Láska se tedy chtěla setkat s konečnou Láskou a vytvořit jednu jedinou Lásku, aby do stvoření vložila rovnováhu své Lásky. A protože stvoření používá stvořené věci, aniž by si myslelo, že Naše Láska mu přichází vstříc ve věcech, které bere, aby slyšelo Náš opakovaný refrén: "Miluji tě, miluji tě," a používá je, aniž by se dívala na Toho, kdo jí je posílá, zůstává Láska stvoření nevyrovnaná, protože tím, že se nesetkává s Naší Láskou, ztrácí rovnováhu a zůstává neuspořádaná ve všech svých činech, protože ztratila božskou rovnováhu a sílu Lásky svého Stvořitele. Proto buďte pozorní se svým rekviem lásky, abyste mi napravili chlad tolika tvorů."

Pak jsem dál obcházel úkony Boží vůle a říkal si: "Proč ale musím tolikrát obcházet Nejvyšší Fiat, abych pozoroval Jeho činy? A můj sladký Ježíš dodal: "Má dcero, všechny životy potřebují potravu; bez potravy člověk netvoří ani neroste. A pokud mu chybí výživa, hrozí mu, že mu bude odňat život. No, následování Mé Vůle, sjednocení s Jejími skutky, chození v Ní stále dokola slouží k vytváření potravy, kterou se živí, formuje a nechává růst Její život ve vaší duši. Její Život nemůže být živěn jinými úkony než těmi, které jsou konány v Její Vůli; nemůže se ve stvoření ani utvářet, ani růst, pokud do Něho nevstoupí Ona; a tím, že v Ní spojuje Své úkony, tvoří Své Zrození Světla, aby ve stvoření utvářela Svůj Život Boží Vůle. A čím více úkonů Boží vůle tvoří a čím více se s jejími úkony spojuje a žije v ní, tím hojněji tvoří potravu, která ji živí a rychleji roste v její duši. Proto je vaše chození v Ní životem, který tvoří - je to výživa, která slouží k rozvoji života Mé Božské Vůle ve vaší duši, a slouží k přípravě potravy, která živí Mou Vůli v ostatních tvorech. Proto buďte pozorní a nechtějte se zastavit."

Svätost "života v" Boží vůli vytváří tento typický způsob modlitby, způsob sjednocení s Bohem skrze modlitbu nebo - jak to nazývá Luisa - "splynutí se sebou samým". Toho je dosaženo "obejitím" celé skutečnosti, kterou Bůh stvořil: ve Stvoření, Vykoupení a Posvěcení. Každá skutečnost, která pochází od Boha jediným jedinečným aktem Jeho vůle,

v sobě nese stejnou Lásku Stvořitele, Vykupitele a Posvětitel. Účelem tohoto "duchovního cvičení" je poznat Ho a náležitě Mu odpovědět chválou, díkůvzdáním a zadostiučiněním za lidskou nevděčnost. Duše dává Bohu to, co pochází od Boha, a vytváří v něm vzájemnost lásky, která prospívá stvoření, jež navštěvuje, i všem tvorům, kteří jsou "navštěvníky".

ZÁVĚR

Svatost popsaná na těchto stránkách pomáhá pochopit Luisův život. Pokud její život naznačuje něco mimořádného, pak je to proto, že navenek odráží nesmírné bohatství jejího vnitřního života. A právě toto vnitřní bohatství Ježíš slibuje každému, kdo po něm touží a svědomitě ho hledá, slovy naší modlitby: "Bud' vůle tvá jako v nebi, tak i na zemi." Tím, že nám dal Luisu za příklad, sám Ježíš skrze Boží vůli požádal každého z nás, abychom "pracovali v procesu", jak vysvětluje v následujícím úryvku:

"Od prvního dějství následuje řada dalších dějství podobných tomu prvnímu. Vidíte, jak velká síla se skrývá v prvním dějství? Moje královna matka vykonala svůj první čin, když mě počala. Aby Mě, Věčné Slovo, mohla počít, uzavřela v sobě všechny skutky tvorů, aby mohla svému Stvořiteli opětovat, aby Mu mohla říci: "To já Tě miluji, klaním se Ti a těším se z Tebe za všechny." Když jsem pak každého z nich našel ve své Matce - ačkoli jsem byl počat jen jednou - mohl jsem se každému z nich darovat jako samotný život každého stvoření. Stejně je to s tebou, Mé dítě; když vykonáš své první skutky v Mé Vůli, ostatní tvorové dostanou právo do ní vstoupit a opakovat tvé skutky, aby dosáhli stejných účinků jako ty. "Jak je nutné, aby alespoň jedna bytost vykonala první akt, protože tím se otevírají dveře a připravují suroviny pro vytvoření modelu, pro oživení tohoto aktu. A když je první čin vykonán, je pro ostatní snazší ho následovat. To se děje i v tomto nízkém světě. Ten, kdo vytváří předmět poprvé, musí pracovat usilovněji a obětovat více, musí si připravit všechny potřebné materiály a provést mnoho zkoušek. A když se někomu podaří vyrobit první model, nejenže ostatní získají právo ho vyrábět, ale je pro ně mnohem snazší ho kopírovat. Veškerá sláva však patří tomu, kdo předmět vytvořil jako první, protože kdyby nebyl vytvořen, podobná díla by nikdy nemohla existovat. Buďte proto opatrní při vytváření svých prvních děl podle Mé Vůle, chcete-li, aby na zemi zavládlo Království Mého Božského Fiat." (svazek 21, 18. dubna 1927).